

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 437 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM.
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
5. novembar 2010.

VRELI PESAK ČIVAVE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

437

Frenk Larami

VRELI PESAK ČIVAVE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 437

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

HOT SAND CHIHUAHUA

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. X 2010.

Tržište: 5. XI 2010.

CIP– Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82– 31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, – 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353– 0000

COBISS. SR– ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – HOT SAND CHIHUAHUA

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Hajde momci, prežite konje! – odjeknuo je O'Brajanov glas prostranim dvorištem konjušnice. – Za pola sata treba da krenete.

Džon O'Brajan bio je visok i snažan koliko i bogat. Iznajmljivao je kola i konje. Njegove zaprege su se mogle videti u pola Teksasa, a i u Novom Meksiku. No, nije samo iznajmljivao zaprege, nego je prevozio i svoju robu za svoj račun. Veliki magacini okruživali su prostrana dvorišta. U njima je bilo svega što je bilo na Zapadu od životne važnosti: soli, brašna, tkanina, petroleja, lampi, revolvera, pušaka i kono-paca, sedla i ostalog pribora za konje. Jednom rečju, nije bilo ničeg što se kod O'Brajana nije moglo naći.

O'Brajan je imao samo tri brige: novac, svoju kćer Meri i gnev što nema sina. Iako je bio veoma bogat, prvi je ujutru počinjao da radi, a poslednji išao na počinak.

Tog dana upustio se u novu vrstu posla, smatrajući ga najboljim u svom životu.

Kraj njega je stajao visok čovek glatkog lica, tamnih očiju i tamne kose. Posmatrao je kako vozači prežu dvanaestoro kola.

Irac O'Brajan ga je munuo u rebra.

– Ovoga puta će biti dvanaest zaprega.

– Ako se zdravi vratite, pravi posao tek ima da počne.

– Vratićemo se zdravi, mister O'Brajan, budite uvereni.

– Šta znači budite uvereni? To je krupna izjava. Videćemo tek kada se svih dvanaest kola bude vratilo u moje dvorište.

Marion Morison je bio siguran u svoj poduhvat. Poslednjih dana se žestoko ubeđivao sa trgovcem.

O'Brajan je hteo da plati tek kad se karavan bude vratio. Morison je na to pristao. Dvadeset četiri čoveka je trebalo da prati kolonu vozila. Ako bi samo jedan među njima uspeo ponovo da nađe izvor u pustinji, ceo Morisonov plan bio bi uništen.

Međutim, smutljivac Morison nije imao nameru da večito krstari kroz usijani pesak. Samo jednom je hteo da im pokaže izvor. Onda bi posao za njega bio završen.

Za O'Brajana, koji je razvio posao sa Luizijanom, Teksasom, Arkanzasom, izvor u pustinji predstavljao je zlatan rudnik. Njegove zaprege su ranije morale da obilaze pustinju produžujući put i po nekoliko stotina milja.

Bogati trgovac je dugo pokušavao da sklopi posao sa Džekom Karsonom, no, starac je tvrdoglavo čuvao svoju tajnu.

Džek je bio stari vodič kroz pustinju, jedini koji je znao za izvor, a time i prečicu kroz pustinju. Mnogi ljudi, koje je Karson u toku svog života proveo kroz pustinju, pokušavali su kasnije da sami nađu put. Međutim, nikome nije uspelo, izuzev jednom, Marionu Morisonu.

Posao, koji je sada Morison sklopio, bio je natopljen krvlju starog vodiča.

Bogati Irac je mahao karavanu, koji je upravo kretao.

– Mnogo sreće i do skorog viđenja!

Marion Morison je poterao konja. O'Brajan ga je posmatrao, ispunjen čudnim predosećanjem.

– Nemam baš poverenja u tog momka – mrmljao je trgovac sebi u bradu.

– No, videćemo, ne može mi, uostalom, naškoditi. Ako se ne izvuku moja kola, neće ni on. Novac će dobiti tek kada se kola vrate.

Dva dana kasnije, karavan je stigao na ivicu pustinje. Raspoloženje vozača nije baš bilo dobro, jer im je tek tada Morison saopštio kojim putem će ići.

U Ostinu niko nije smeo o tome ništa da zna.

* * *

Krenuli su pustinjom. Karavan je ostavljao za sobom oblak prašine. Konji su nevoljno vukli zapregu, a ljudi išli sa strane, da bar izbegnu uskovitlane oblake peska. Svi su nosili marame preko nosa i usta.

Uskoro su daleko na horizontu ugledali jahača. Dolazio je iz pustinje i to iz pravca kojim je karavan upravo krenuo.

Zla slutnja obuzela je Morisona. Pokušavao je da odagna takve misli, ali bezuspešno.

Morison je zaustavio konja da vidi jasnije. Da, jahač je upravo išao prema njima. Brzo je doneo odluku i odmah poterao konja prema čelu karavana.

– Ovde skrećemo prema jugu – naredio je vozaču prvih kola.

Ovaj je bez reči skrenuo konje.

Nekadašnji vodič, kojeg je O'Brajan odredio da prati karavan, prišao je Morisonu. Shvatio je da on nešto smeri.

– Šta sada ovo znači? Sami ste tvrdili da treba ići prema istoku?

– Jedan jahač ide prema nama. Bolje da ga izbegnemo.

Vodič po imenu Rodžers nastavio je sumnjičavo.

– Ne znam šta bismo to imali da sakrivamo. Ne nosimo oružje Indijancima.

Morison se osmehnuo izveštačeno.

– Ne, oružje nemamo u kolima. No, ne bih voleo da vidi kojim pravcem idemo.

– Ako neko hoće da nas sledi, neka mu bude – uzvratio je Rodžers mrzovoljno. – Uostalom, trag koji ostavljamo dovoljno je širok. Ono što ste sada učinili, mnogo je upadljivije nego da smo zadržali isti kurs.

Morison nije podnosio ovog vodiča. Uostalom, nesimpatije su bile uzajamne. Rodžers je podozrevao u ispravnost Mariona Morisona. Ovo skretanje karavana samo je još potkrepilo njegove sumnje. Priču o izvoru vode u pustinji smatrao je izmišljotinom, bajkom.

Vodič je mislio da je Morison razbojnik i da hoće karavan da namami u klopku. Još u Ostinu je ispričao O'Konelu

o svojim sumnjama. Bogati trgovac ga je umirivao.

– Ako bi do toga došlo, imaš uz sebe dvadeset i četiri dobro naoružana čoveka. Bilo bi smešno da ne izađete na kraj sa nekoliko razbojnika.

Morison je netremice dvogledom posmatrao jahača. Znao je da je malo ko mogao da pređe pustinju i da preživi, osim u slučaju da je pronašao izvor. A to bi takođe značilo da je morao naići na njegovo zlodelo.

Zaključak se sam po sebi nametao. Stranac je našao njegov izvor i naravno ubijenog starca!

Ovaj čovek nipošto ne sme da stigne do grada. Ipak, nije smeo da puca na njega. Moraće da razmisli kako da ga na drugi način zauvek učutka...

* * *

Dok Holidej je odavno primetio karavan, čak i pre nego što je Morison ugledao njega. Uostalom, ogromni oblak peska nadaleko se mogao videti.

Bilo je neobično sresti karavan u pustinji, ali ne i isključeno. Neobično je bilo jedino to što su kola odjednom skrenula prema jugu.

Kockar je zaustavio konje.

– Šta li mu najednom bi?

Njegovo iznenađenje bilo je potpuno opravdano. Ko još vijugavo ide kroz žarki pesak? Odmahnuo je glavom i zviznuo kroz zube.

– Ti momci nešto kriju. Morali su me primetiti.

Nastavio je put. Šta ga se konačno tiče ko su ovi ljudi i šta su natovarili na kola?

U suštini, radovalo ga je da se ni sa kim ne sreće. Pojava karavana mu je

potvrdila da je išao dobrim pravcem. Trebalo je samo da sledi tragove kola i izađe iz pustinje.

Tišina noći obavila je pustinju Ljana.

O'Brajanovi ljudi su od kola obrazovali neku vrstu utvrđenja. Bilo je to pre iz navike nego iz opreznosti. Ovde u pustinji, teško se mogao očekivati napad.

Jedino Marion Morison nije rasedlao konja. Vezao je konja za kola i stajao nekoliko koraka dalje, pušeci. Stari vodič ga je posmatrao ispod oka. Morison je osećao poglede. Okrenuo se i prišao Rodžersu.

– Vama žega mnogo smeta, mister.

– I vama takođe – uzvratio je vodič suvo.

– Zašto ne legnete?

– To pitanje bih ja vama mogao da postavim, mister Morison.

– Vi nemate šta da pitate, Rodžerse. Ja vodim karavan. Ja sam taj koji treba da postavlja pitanja, budući da snosim odgovornost.

Stari skoči sa kola.

– Koliko da ne bude zablude, karavan vodim ja...

– Šta to govorite? Otkada ste to vi vođa karavana?

– O'Brajan mi je naložio da vama prepustim vođstvo samo dotle dok sve bude teklo po dogovoru.

– Pa šta?

– Vi ste promenili pravila igre.

– Kakva to pravila igre?

– Objašnjenje zbog kojeg smo promenili kurs, krajnje je neprihvatljivo, neubedljivo.

Morison je kipteo od gneva, trudeći se pritom da se obuzda.

– Jedino ipak ne shvatam – rekao je uzdržljivim tonom. – Zbog čega mi O'Brajan o tome nije govorio ništa? Možda ja u to ne verujem?

– Imam načina da vas uverim. To naređenje mi je dato napismeno.

Morison bi ovog čoveka po drugim okolnostima bez oklevanja ustrelio, jer je, ustvari bio okoreli zločinac iz Tek-sasa. Otac mu je, još dok je bio dete, obešen, kao konjokradica. Majka mu je radila u krčmi. Sve je to doprinelo da Marion Morison postane ono što danas jeste.

Kockar, varalica, revolveraš, razbojnik, ubica!

Najbolji alat za njegov posao bilo mu je lice lepo i glatko. Delovao je gotovo bezazleno. Oči su mu bile tako crne, da se u njima nije moglo ništa pročitati.

Ali baš ove noći počinio je krupnu grešku.

* * *

Dok Holidej se smestio iza jedne pešćane dine da tu prenoći.

Ponoć je prevalila kada ga je iz sna trglo rzanje šarca.

– Šta je?

Ubrzo je čuo škripu sedla. Može li biti puka slučajnost što usred ogromne, nepregledne pustinje jahač prolazi pored njega na puškomet. Da nije Indijanac? Ne, crvenokošci ne jašu osedlane konje.

Kockar iz Džordžije je osluškivao napregnuto. U nekoliko koraka bio je kod konja. Uvio je svoj pokrivač tako kao da izgleda da pod njim neko spava. Otrčao je nazad do dine i u pesku iskopao sebi ležište.

Jahač se tiho približavao. Zaustavio je konja na dve stotine jardi od Holideja i kliznuo iz sedla. Šunjao se oprezno i približio konjima. Pri bleđoj mesečevoj svetlosti, kockar je ugledao svetluca-nje revolverске cevi.

– Tako dakle stoje stvari? Čekaj, amigo, presešće ti ova šala.

Marion Morison podigao je cev i nanišanio na zamotani pokrivač. Šest puta je povukao obarač.

Pucnji su prolamali noć. Konj je uplašeno poskakivao. To je zasmetalo razbojniku.

– Prokleta životinja – opsovao je Morison, a onda pogledao pokrivač.

– Ovome je dovoljno – rekao je dovoljno glasno da ga je Holidej mogao čuti. Gurnuo je nogom pokrivač i ugledao gomilu peska.

– Prokletstvo, šta je sad ovo?

Pre nego što se osvestio, čuo je glas iza sebe.

– Mrtvac je već sahranjen, mister.

Morison se naglo okrenuo. Strah mu je ušao u kosti. Ništa nije mogao da vidi, osim peska. Povukao je obarač. Igla je udarila u prazno.

Holidejev metak je zazviždao i skinuo mu šešir sa glave.

– Ako ne ostaneš tu gde si, mister, sledeći metak će prosvirati pola pedlja niže i... – odjeknu metalan kockarev glas.

– Ko ste vi? – upitao je Morison, držeći ruke iznad glave.

– Čovek kojeg si upravo ustrelio.

– Šta hoćete od mene? – upitao je drhtavim glasom.

– Da ti prosviram metak kroz glavu kad saznam zašto si hteo da me ubiješ.

Morison je grozničavo tražio odgovor. Pomoć mu je došla neočekivano, od čoveka od koga se najmanje nadao.

Rodžers je pošao da sledi Morisona. Kada je čuo pucnje, obo je konja. Kockar i ubica su čuli jahača.

Džordžijanac je ostao da leži, a razbojnik se okrenuo. Vodič mu se približio bez straha.

– Šta se dešava?

– Napadnut sam – slagao je Morison drsko. – Pucao je na mene.

– Ako to još jednom ponoviš, onda ću doista pucati na tebe, prijatelju – čuo se kockarev glas. – Ko ste vi? – obratio se starom vodiču.

Ubica je hteo da se umeša, ali ga je Rodžers preduhitrio.

– Vodimo karavan preko Ljana. Ja, istina, ne znam šta se ovde odigrava, ali vam velim da smo mi miroljubivi ljudi i ne želimo ništa drugo izuzev da izvršimo svoj zadatak.

– Prilično je neuobičajen način kojim taj zadatak izvršavate.

– Pucajte na tog momka! – siktao je Morison na vodiča. – On nas sledi.

– To vam ne verujem – uzvratio je stari, a onda se obratio Holideju.

– Šta ste hteli da kažete onim „neuobičajen način”?

– Pitajte ovog strelca, on to zna bolje.

– Nikome ne dugujem objašnjenje.

– U redu, kako hoćete – zaključio je Rodžers. – U tom slučaju, vratiću karavan u Ostin.

– Stojte! – uzviknuo je ubica. – Ne možete me ostaviti na cedilu. Ovaj lupež će me ustreliti.

Možda bi Marion upotrebio i oštrije reči, da mu se jedan metak iz Holidejevog niklovanog revolvera nije zario u potpeticu.

Morison je poskočio uplašeno.

– Jeste li poludeli?

– Ja nikako! – uzvratio je kockar hladno.

Stari vodič je uporno nastavio.

– Hoću da znam šta se ovde zbiva!

– To mogu i ja da vam ispričam – javio se Holidej. – Vaš pratilac je pokušao da me ustreliti na spavanju.

– Šta? – uzviknuo je Rodžers. – U tog momka od samog početka nisam imao poverenja.

– On laže... – siktao je Morison.

– On...

– Još jednu reč, pa ćeš zauvek zaboraviti da govoriš – presekao ga je kockar ledeno.

Odjednom, stari vodič je uzviknuo.

– Samo nam je to nedostajalo!

– Šta to? – upitao je Holidej. Rodžers nije odgovorio. Okrenuo se i ispeo na pešćanu dinu.

– Dolazi oluja...

Holidej je znao šta to znači.

I Morisonu je bilo jasno u kakvoj se opasnosti nalaze. Potrčao je prema svom konju i uzviknuo uzbuđeno.

– Moramo nazad do kola!

Ubrzo su se raštrkali u potrazi za zaklonom.

Marion je znao da je bezbedan sve dok Holidej ne shvati da je on ubica vlasnika konja koga je vodio sa sobom, ali je isto tako znao da je samo pitanje vremena kad će biti razotkriven. Rešio je da se sakrije i sačeka razvoj situacije.

* * *

Odjednom je oluja počela.

Prvo je to bio blagi dašak vetra, pre slab da uskovitla pesak sa tla. No, to je trajalo samo nekoliko sekundi, a onda, pesak je počeo da se kreće. U početku su se dizala samo pojedina zrnca, a onda je ispred jahača lebdela čitava peščana koprena.

Pakao je počeo.

Peščana oluja je divljala. Holidejev konj je u trenutku straha izbacio jahača iz sedla. Ostao je neko vreme onesvešćen. Kada je otvorio oči za delić sekunde, pesak ga je gotovo bio zatrpao.

Od vođića i Morisona nije bilo ni traga. Samo je video, nešto dalje, konja bez jahača.

Njegov ždrebac!

– Bar si ti tu!

Tornado je počeo da popušta. Kockar je napojio konja iz šešira i sam otpio nekoliko gutljaja. Morao je da štedi vodu, jer tovarnog konja više nije imao.

* * *

Ujutru sledećeg dana ugledao je uskovitlani pesak u daljini. To je mogao biti samo karavan. Grabio je prema zapadu.

Jedan jahač se odvojio od karavana i pošao Holideju u susret.

– Vi ste dobro?

– Da, sve je u redu, hvala. Kakva je kod vas situacija?

– Loše je – rekao je kockaru. – Izgubili smo dvojica kola i to baš jedna sa zalihamo vode.

– A gde je čovek koji je hteo da me ubije sinoć?

Rodžers je slegnuo ramenima.

– Nisam ga više video.

– Postojao je razlog zbog koga je pokušao da me ubije, pa pretpostavljam da će ponovo pokušati. U kom pravcu idete?

– Morison je trebao da nas odvede do izvora u pustinji. Ali...

– Morison rekoste?

– Da, poznajete li ga od ranije?

– Ne, znam samo njegovo ime. A to je ime ubice!

– Ubice? Znao sam od početka da s njim nešto nije u redu!

– Moram da ga pronađem.

– Jeste li vi predstavnik zakona? – raspitivao se vođić. – Mislím, pošto ste mu za petama.

– Nisam mu za petama, ali ako se još jednom sretnemo, poslaću ga iza rešetaka.

– Hoćete li s nama? – zapitao je Rodžers.

Dok Holidej je trenutak oklevao.

– Kako stojite sa zalihom vode?

– Loše – uzvratio je vođić. – Računali smo s izvorom do kojeg je Morison trebalo da nas odvede. Osim toga smo i jedna kola s vodom izgubili u oluji.

– Znači, tamo je hteo da vas vodi?

– Da, tobože. No, ja u taj izvor nisam od samog početka verovao. Čak sam odmah posumnjao da se iza te priče krije neko razbojništvo.

– Izvor postoji. Ja sam lično bio tamo, no, ako nemate dovoljno zaliha vode, put je predug.

– Znate za izvor? – iznenadio se Rodžers. – Ako je to doista tako, mogli biste se obogatiti.

– Znači, Morison je pravio posao sa vama?

– Ne sa mnom... – uzvratio je vodič – nego s mojim gazdom.

Zatim je ispričao strancu kako je pogodba načinjena.

– Novac još nema u rukama?

– Ne bih se baš mogao zakleti, ali pretpostavljam. Ne verujem da je O'Brajan počinio tu grešku da ga unapred isplati. Stari je to lisac.

– Koliko još ima do reke?

– S kolima tri dana – uzvratio je vodič.

– Onda ću ja da odjašem napred. Da li da poručim vašem gazdi da vam pošalje jedna kola s vodom u susret?

– Ako mogu na vas da se oslonim, mister, onda neću slati nikog od svojih ljudi u Ostin.

– Možete se osloniti na mene – uzvratio je Džordžijanac i podigao ruku u znak pozdrava.

Rodžers je gledao za njim, ne znajući šta da misli o ovom strancu, kojem čak nije znao ni ime.

* * *

U pustinji je bio još jedan čovek, koji je gledao za Holidejem. Bio je veoma daleko, tako da se golim okom nije mogao primetiti.

Marion Morison, zločinac, preživeo je oluju. Slučaj je hteo da ga je konj odveo do u blizinu karavana. Međutim, ubica je izdaleka pratio karavan. Bilo mu je jasno da je proigrao ovaj posao. Ipak, nije mogao da se pomiri s tim. Mora da nađe načina da se dokopa novca. Izuzev njega i stranca, niko nije znao za izvor.

Znači, stranac ne sme živ da stigne u Ostin.

Obo je konja i krenuo za strancem. Držao je rastojanje, tako da ga niko iz karavana ne bi video.

Bio je to za njega pakleni put, jer je imao samo jednu čaturu s vodom. Osim toga, nije imao oružja. Mora pre stranca stići u grad, jer je životinja slo-mila prednju nogu i nije više mogla da ustane. Sklonio je sedlo u šipražje na obali Kolorada i nastavio pešice.

II

Dok je jahao prema gradu, Holidej se u svojoj glavi vratio nekoliko dana unazad i setio se događaja koji su se odigrali u pustinji, a imali su veze sa huljom Morisonom...

Sitan pesak pustinje Čivave pokrio je njegovog konja tako da se nije moglo razaznati da je šarac. Konj je umorno vukao noge, iako ga je Holidej vodio za uzde. Na nebu su lešinari lebdeli gotovo nepomičnih krila. Već danima su ih sledili.

Lešinari su bili uporni, osećajući da prate svoj budući siguran plen.

Izvori u beskrajnoj pustinji Čivave bili su malobrojni, a još malobrojniji belci koji su ih poznavali.

Uprkos tome, uvek je bilo ljudi koji su kretali kroz Čivavu. Mnogi su taj poduhvat plaćali životima. Njihovi su se skeleti belasali u peska.

Ovde su postojali samo žega, pesak i sunce, a život i smrt su bili zbratimljeni.

Put koji je prevalio od obale Atlantika kroz divlji zapad, bio je lanac dramatičnih događaja i životnih opasnosti. Jedan beočug strašniji od drugog, a od

svega što je doživio oči su mu postale još ledenije plave.

Bio je odbačen kao poslednji otpadnik ljudskog društva. Svi bi ga izbegavali čim bi saznali njegovo ime.

Čuvari zakona bi odahnuli s olakšanjem kada je napuštao njihove gradove. Zazirali su svi: od šerifa, preko varalica na kartama, kavgadžija, do razbojnika i ubica, od njegovog poslovično brzog i nepogrešivog revolvera sa drškom od slonovače.

Gde god se pojavio, privlačio je kao magnet sve sumanute strelce, ubeđene da su još brži od njega. No, na dalekom Zapadu nije bilo bržeg strelca od Doka Holideja. Sve te okolnosti su, pre svega, najviše otežavale život baš samom Holideju.

Jahao je kroz indijansku teritoriju Oklahome, a onda nastavio kroz Teksas do ivice ozloglašene pešćane pustinje Čivave.

Zbog čega je izabrao baš taj opasan put prema jugu, nikome nije bilo jasno. Možda je tražio smrtnu opasnost, hteo da izaziva smrt.

Ovog puta je čak osetio njen topli dah. Njegov verni šarac je hramao. Dan ranije je povredio zglob. Mogao je da ostane u sedlu i goni do smrti povređenu životinju. To bi ga možda spaslo.

Međutim, nije mogao tako da postupi sa jedinim vernim prijateljem. Zbog toga je hodao, upadajući u pesak i veoma sporo napredovao. Zalihe vode bile su mu pri kraju, a granica pustinje još veoma daleko.

Čuveni pokeraš Dok Holidej znao je da ovoga puta ima veoma loše karte u rukama.

Upaljenih očiju posmatrao je horizont. No, ničeg osim peska.

Pomilovao je životinju po vratu.

Izgleda da smo ovog puta obojica u bezizlaznoj situaciji, stari moj.

Izgledalo je da je šarac razumeo. Oborio je glavu i pogledao povređenu nogu.

– Gore glavu, prijatelju! Nisi sam. Ja te neću ostaviti na cedilu! Zašto bih te i ostavljao? Bez tebe ionako nikuda ne bih stigao.

Pogledao je šarcu povređenu nogu i utvrdio da je otok još veći.

– Za danas je naše putovanje okončano.

Izvukao je sat iz džepa i utvrdio da je tek tri po podne. Sunce će pržiti još nekoliko sati. Na horizontu nije bilo ni jednog drveta, kamena, ničega što bi moglo stvoriti i najmanju senku.

Onda se dogodilo nešto neobično.

Konj je učinio nešto što inače nikada nije. Nastavio je dalje hramajući i tiho zarzao.

Kockar je s čuđenjem gledao za životinjom. Nikada do tada nije makla s mesta, a da joj on to ne naredi.

Nemajući kud, Holidej je pošao za konjem, prepuštajući mu vođstvo. Odjednom, u daljini, primetio je drveće, koje kao da je izranjalo iz peska.

Fatamorgana!

Međutim, prizor je ostao. Nije bilo priviđenje. Nastavio je put i obreo se pred udolinom.

– Prokletstvo, šta li je ovo?

Ono što mu je ležalo pred očima usred pešćane pustinje delovalo je krajnje neverovatno. Udoljica se prostirala na površini od najmanje hiljadu kvadratnih jardi. Džinovski kaktusi, drveće,

bufalo trava! Izvor je doneo život u ovu doljicu i značio spas jahaču i njegovom konju.

* * *

Holidej je još uvek stajao na istom mestu i s nevericom posmatrao udoljicu. Gledao je za svojim konjem, koji je hitao koliko je mogao prema izvoru.

Ugledao je još nešto. Nedaleko od izvora ležao je čovek!

Nije se pokretao. Izgledalo je da spava.

Prilazeći mu, Džordžijanac nije mogao da odagna zlu slutnju. Opazio je da mu je košulja razdrljena i krvava.

Bio je to stariji čovek. Bujna, razbarušena kosa belela se kao večno snežni izvori planina.

Dok Holidej je kleknuo pored nepomičnog čoveka. Ovaj je s mukom otvorio oči.

– Ko ste vi?

Kockar nije mogao da razabere samrtnikove reči.

– Ko ste vi? – ponovio je starac. – Zovem se Holidej – uzvratila Džordžijanac. – Ne bi trebalo da govorite. Pogledaću vam ranu.

Ranjenik je odmahnuo glavom.

– Pustite to. Nema mi pomoći. Dajte mi vode.

– Popijte malo vode, a zatim i gutljaj viskija. Dobro će vam činiti.

– Zovem se Džek Karson. Čovek koji je pucao na mene je bedna hulja Marion Morison.

– Zbog čega je pucao na vas?

– Radilo se o nekoliko bednih dolara, koje sam imao u bisagama. Upoznao sam ga u Big Springu... Nije ostavljao loš utisak... Saznao je da sam vodič

kroz pustinju. Zamolio me je da ga odvedem Meksiko... Ponudio mi je veliku sumu... Putovali smo četiri dana... dovede do oaze. Mislio sam da sam jedini koji za nju zna. Prokletstvo... sada mi je puklo pred očima. Tom lupežu nije stalo samo do nekoliko dolara, nego i do ovog izvora. Smera neki prljavi posao s ovom oazom.

– Nemojte se uzrujavati! – opominjao ga je Holidej, prinoseći mu flašu s viskijem.

– Moram govoriti dok mogu. Osećam da mi se bliži kraj, mister. U Big Springu imam kćerku, Džudi. Stanuje u ulici Diksi. Molim vas napišite joj pismo kad izađete iz ovog prokletog peska.

– Otići ću odavde kada vama bude bolje.

– Znam ja da mi je odzvonilo. Ne treba me tešiti. Učinite mi uslugu i napišite Džudi nekoliko redova. Napišite joj da se uda za Klajda. On je dobar momak. I ne zaboravite da navedete ime razbojnika koji me nosi na savesti.

– Ipak bih vam pogledao ranu. Ja sam lekar.

Mrak se polako spuštao. Žega je popuštala. U daljini se čulo zavijanje šakala.

– Oni su kao lešinari – procedio je stari vodič. – Dolaze samo onda kada u nama nema više života. No, da li su gori od nas, ljudi? Ja mislim da nisu.

– Možda nisu svi tako zli – primetio je Holidej.

– U pravu ste. Nisu svi isti. Ali kako da razlikujemo dobre od zlih? Vidite... na primer... tog Mariona Morisona. Nikada ne bih pomislio da može da bude ubica. Ima glatko pravilno lice, gotovo bez bora, iako mu je sigurno trideset

godina. Tamna kosa i crne oči. Ličio mi je na Meksikanca. Tvrdio je da je sa severa, iz Vičite. Džordžijanac ga je prekinuo.

– Možda je bolje da se ne naprežete toliko.

– Pustite me. Srećan sam što razgovaram s vama. Možda je dobro da vam... Mladi ste, pa ćete možda naleteti na tog lupeža. Gotovo da zaboravim najvažnije. Treba da vam kažem kako da se izvučete iz ove paklene pustinje. Jašite dalje pustinjom prema istoku i nemojte dozvoliti da vas žega spreči. Ne zavaravajte se da je noć bolja i da će vam zvezda biti putokaz. Oko sto pedeset milja istočno odavde, nalazi se Ostin na reci Kolorado. Često sam išao baš tim putem, no, ni vi, ako se držite mojih uputstava, ne možete promašiti reku. Ponesite dosta vode, pa vam se ne može dogoditi ništa.

– Ostaću dok moj konj ne bude mogao da trči, a vama bude bolje.

Starac je dobio žestoke napade kašlja. Celo telo mu se treslo. Kada je klonuo, rekao je krkljajući – Jašite na istok... – i izdahnuo. Glava mu je klonula na stranu.

Dok Holidej je ustao i pošao prema ivici udolice. Na istoku se pojavio nestvarno žut mesec, dajući pesku neki avetinjski odsjaj.

Opet je sudbina navalila težak teret na kockareva pleća. Starčeva priča ga je potresla. Sišao je do izvora i pokrio ga ćebetom, a onda i sam legao iscrpljen. No, san mu nije dolazio na oči.

Novi dan je počeo tužnim poslom.

Sahranio je starca između dva žbuna. Nije bilo kamena kojim bi mogao da

osigura humku. Ovako visoku pešćanu humku će večiti vetar pustinje brzo razvejati na sve strane.

Vratio se u stvarnost i zaključio da je taj Morison, Karsonov ubica i čovek koji je pucao na njega lukav kao preiriska lisica i opasan kao zvečarka... Njegov nestanak u oluji Doku nije donelo olakšanje, naprotiv!

* * *

Ime mu je bilo Rutger Presli, kauboj po zanimanju, sa velikim revolverom o bedru.

Više od toga nije posedovao. Međutim, i to je bilo dovoljno da ga ovog puta uvuče u propast.

Presli je radio na O'Brajanovom ranču. Bio je dobar gonič, pošten, marljiv. Irac O'Brajan ga je postavio za nadzornika.

Nadzornik je pratio kćerku svoga gazde u grad. Trebalo je da se vrati na ranč u brda pre nego što padne mrak.

Krenuli su sa ranča još u rano jutro, tako da su pred podne stigli u Ostin. Meri je obavila kupovinu i provela dan s ocem.

Kada je sunce počelo da se povlači prema zapadu, Presli je osedlao konje.

– Zar ne bi radije ostala ovde noćas, Meri? – pitao je otac.

– Zašto bih baš noćas ostajala? Presli i ja uvek polazimo kući u ovo vreme.

Stari nadzornik je prišao.

– Mislim da je vreme, gospođice.

– Polazimo, Presli – uzvratila je Meri živahno i poljubila oca. – Dakle, tata, do iduće nedelje!

– Dobro mi je čuvaj! – doviknuo je bogati Irac svom nadzorniku.

* * *

Put je vodio gotovo celu milju duž obale, a onda skretao na zapad. Voda Kolorada imala je srebrnasti odsjaj pri svetlosti zalazećeg sunca.

Meri O'Brajan je zaustavila konja.

– Kako je lep kraj u kome živimo. Često ne mogu da verujem u priče koje mi otac priča o minulim vremenima. Zar su ljudi doista bili tako zli, Presli?

– Nisu se ni danas mnogo izmenili, gospođice. Ima ih i zlih i dobrih.

Odjednom su čuli glas sa reke.

– U pomoć!

– Šta je to? – uzviknula je devojkuplašeno.

– Ostanite ovde. Idem ja da pogledam. Ugledao je čoveka kako nepomično leži na obali. Nadzornik je kleknuo pored neznanca.

– Jeste li ranjeni?

– Ne. Dolazim iz Čivave. Pomozite mi.

– Šta? Iz pustinje, bez konja?

– Konj mi je na drugoj obali. Morao sam ga ostaviti, jer je slomio nogu. – Ubica Marion Morison igrao je opasnu igru.

– Jeste li sami? – pitao je kauboja.

– Ne, jedna žena je sa mnom.

Tada im je prišla Meri O'Brajan.

– Ko je to?

– Ne znam. Kaže da dolazi iz Čivave. Moramo ga odvesti u grad.

– Biće kasno, pa moramo i ostati u gradu. Odjahaću napred, Presli, da obavestim oca.

– U redu! Ja ću doći s njim posle vas.

Devojka je odjahala, a Morison se tobože s mukom pridigao. Jedino oružje koje je posedovao, bio je nož sakriven pod prslukom.

Nadzornik je pružio razbojniku čuturu.

– Evo pijte, okrepite se. Odvešću vas u grad.

– Mislim da ću moći, ukoliko mi pomognete da se popnem na konja.

Morison se osmehnuo zlorado.

Krenuli su.

Smrt je sedela za leđima starog Preslija.

* * *

Džon O'Brajan je bio sa svojom kćerkom u dnevnoj sobi.

– Krajnje je vreme da stigne – rekao je bogati Irac i pogledao na sat.

Bilo je deset.

– Sve mi se ovo uopšte ne dopada – govorio je O'Brajan sebi u bradu.

– Šta ti se ne dopada? Šta je s tobom danas...

– Ne znam ni sam... Tek, imam loše predosećanje. Još večeras sam hteo da vas zadržim ovde. Nego, idi ti na počinak – dodao je uz osmeh. – Ja ću da sačekam Preslija.

Čim je devojkazatvorila vrata za sobom, rančerovo lice se uozbiljilo. Odmah je ustao i uputio se preko dvorišta u kuću, u kojoj su spavali njegovi ljudi. Iznenadili su se, videvši tako kasno svog gazdu.

– Potrebna su mi dva čoveka da jašu sa mnom. Moramo tražiti Preslija. Osedlajte konje i izvedite ih tiho pred kuću. Ponesite baklje.

Deset minuta kasnije, umesto dvojice, svi momci su bili pred kućom. Znali su da se nešto ozbiljno moralo dogoditi, jer ih gazda nikada bez velike nužde nije dizao iz postelje.

– Idemo prema reci! – rekao je kratko i poterao konja.

Tek kada su stigli na obalu, O'Brajan je zaustavio konja.

– Zapalite baklje!

Svi su sišli s konja i počeli da ispituju tlo.

– Pinto, gledaj dobro – rekao je Irac visokom mladiću koji je stajao kraj njega.

Pinto je bio poluindijanac i umeo odlično da čita tragove. No, traganje za Preslijem je ipak potrajalo.

Našli su ga posle pola sata. Ležao je opružen kraj reke. Voda Kolorada zalivala mu je čizme.

Ubica se nije potrudio da svoju žrtvu sahrani.

O'Brajan je stajao neko vreme kao okamenjen, a onda se obratio Pintu.

– Vidiš li kako se to dogodilo?

– Ubijen je nožem s leđa, gazda.

– Uboden s leđa? – gotovo je zarežao Irac. – To mu je, dakle, bilo hvala za pomoć koju mu je pružio Presli. Taj pas mora dobiti kaznu koju zaslužuje. Ako treba, pratiću ga do na kraj sveta. Ti, Lenarde – rekao je kauboju – jaši nazad u grad i odnesi Preslija. Pinto i ja nastavljamo.

Uprkos svim naporima, do kasnog popodneva nisu otkrili trag.

* * *

Na kraju pustinje, prostirao se lanac brežuljaka koji su Meskalero Indijanci nazivali „Sivi brežuljci“. Do tog venca brežuljaka, Holidej je stigao uveče, dana kada je Presli ubijen nožem. Doveo je konja u senku i oslobodio ga sedla. Legao je kraj životinje potpuno iscrpljen.

U isto vreme je i ubica Morison jahao prema „Sivim brežuljcima“. Tu je hteo da sačeka stranca. Znao je da su šanse da ga pronađe veoma male i da ga jedino kod ovih brežuljaka može sačekati u zasedi. Konj, kojeg je uzeo od žrtve, bio je dobar. Nije obraćao pažnju na to što mu je na zadnjoj nozi utisnut O'Brajanov žig. I ukradeno oružje je bilo dobro. Iako je pušku i revolver Presli retko koristio, bili su u najboljem stanju.

Možda bi to bio poslednji Holidejev dan, da slučajno nije podigao pogled prema nebu i tako primetio da nekoga ima. Kockar je brzo povukao konja u senku iza stene i kliznuo iz sedla. Naravno, nije imao pojma ko je čovek na uzvišici. Srećom, postao je, zahvaljujući iskustvu, veoma oprezan.

Ostavio je konja i obilaznim putem krenuo prema uzvišici. Posle izvesnog vremena, našao se na zapadnoj strani na kojoj je ležao Morison.

U međuvremenu, mrak je osvojio preriju. Holidej je pregledao okolinu. Uspeo je da nađe konja i razazna žig O'Brajanovog ranča.

Ipak, odlučio je da bude i dalje veoma oprezan.

Za delić sekunde, Morison je primetio čoveka kraj svoga konja i odmah upeorio pušku.

Metak je udario u stenu nedaleko od Holideja. Vešti kockar se hitro zaklonio iza stene. Nije odgovorio vatrom, jer je smatrao da se nepoznati prevario. Da bi ga na neki način umirio, doviknuo mu je iz skloništa.

– Hej, mister, štedite olovo! Ja sam baš pošao do O'Brajana, a vi ste jedan od njegovih ljudi!

Marion Morison je odmah prepoznao karakterističan strančev glas. Pogledao je prema svom konju. Nije mogao da ga vidi. Otkud strancu pomisao da sam jedan od O'Brajanovih ljudi? Da nije, možda, neko iz karavana krenuo napred?

– Šta je bilo? – ponovo se javio Holidej. – Zbog čega ne odgovarate?

– Ko ste vi? – najzad se oglasio razbojnik.

Holidej je za trenutak zatvorio oči, naprežući se da upozna glas koji je Morison, jasno, izmenio.

Prokletstvo, tog momka znam, govorio je sa mnom, promrmľjao je za sebe. Međutim, nije još otkrio da ima posla sa Karsonovim ubicom.

– Zovem se Holidej. Krenuo sam u Ostin.

Govoreći to, Džordžijanac nije izlazio iz zaklona.

Prezime Holidej je bilo prilično često u Sjedinjenim Državama, tako da Morison nije došao na pomisao da ima posla sa čuvenim Dokom Holidejem. Za njega je čovek koji je stajao dole u zaklonu bio prosto njegov neprijatelj kojeg treba ubiti.

– Nikada nisam čuo vaše ime, mister – uzvratio je. – Danas sam već bio jednom napadnut, pa sam postao oprezniji.

– Bez obzira na to, ne bi trebalo da pucate na nepoznatog čoveka bez upozorenja!

Razbojnik je razmišľjao grozničavo, a onda mu je sinula spasonosna ideja.

– Vrzmalı ste se oko mog konja, pa sam posumnjao da nameravate da ga ukradete!

– Vaš mi konj nije potreban. Možemo prestati da se igramo skrivalica.

– I ja sam za to – složio se ubica.

– Dovedite svog konja i dođite gore. Bolje mesto za prenoćište teško da se ovde u blizini može naći.

Upravo to nije smeo da kaže. Koji bi čovek, ako iole poznaje zapad, izabrao takvo mesto za prenoćište? Osim toga, zar bi dole ostavio osedlanog konja, kojeg čak nije ni vezao.

Holideju je bilo jasno da čovek laže i da, naravno, nešto skriva. Međutim, pravio se nevešt.

– Nije loš predlog. Idem po svog konja. I vi treba svog još da rasedlate.

Zbunjen Holidejevom opomenom, ne znajući šta da odgovori, razbojnik je zaboravio da izmeni glas.

– Danas sam povredio desnu ruku, pa zbog toga nisam rasedlao konja. Učinili biste mi veliku uslugu, ako biste taj posao obavili umesto mene.

Ono što je upravo rekao, bilo je tako providno, da bi čak i dečaku bilo jasno.

– Dakle, povredio si desnu ruku – prošaputao je Holidej sebi u bradu. – Uprkos tome, odlično nišaniš i pucaš!

Odjednom je Džordžijancu sinulo! Taj glas! Prokletstvo, pa to je ubica Morison. Kako li je samo tako brzo dospeo ovamo?

Iz razmišľjanja ga je prekinuo nestrpljiv poziv.

– Šta je, dolazite li?

– U redu, idem po svog konja! Odjaću s vašim u dolinu, jer je moj ždrebac prilično daleko.

Morison je nekoliko trenutaka bio zbunjen, tako da ništa nije preduzimaو.

Video je samo kako stranac zamiče na konju.

Opsovao je žestoko i pripremio pušku. Nikada prilika nije bila povoljnija. Treba samo malo da pričeka! Prošlo je deset, petnaest i dvadeset minuta, a stranac se nije vraćao.

Ubica je počeo da podozreva. Nebesa, nije mogao ostaviti konja tako daleko. On me je namagarčio! Krenuće drugim putem u Ostin. Bez konja sam propao!

* * *

Dok Holidej se vratio do mesta gde je ostavio svog šarca. Vezao je konje međusobno, lupajući glavu odakle zločinu životinja sa O'Brajanovog imanja.

Morison se prevario u računu, očekujući da stranac odjuri što brže u Ostin.

Džordžijanac se oprezno šunjao nazad.

Dvojica protivnika imala su gotovo podjednake šanse. Svaki je mogao da se sakrije, pritaji i čeka da se drugi pojavi.

Dok Holidej je ležao na ivici udoljice, priljubljen uz tlo, i posmatrao. Protekao je pun sat, a da se ništa nije dogodilo. Ipak, kockar nije mogao da poveruje da je Morison krenuo i prežalio konja. Dokazalo se da je u pravu.

Iznenada je čuo zvuk sličan udaranju metalnog predmeta o kamen.

Upravo je tako i bilo. Kada je mesec izašao i sve utonulo u mrak, Morison je ustao i pri tom udario puškom o stenu. Ljutito je opsovao. Put koji je ležao pred ubicom bo je težak i opasan. Hrabrost ga je izdavala. Ovde iza svakog kamena napadač ga možda vreba.

Stranac ne sme da stigne u Ostin, pogotovo ne sa kaubojevim konjem, jer, onda mu nema spasa!

Lako je uhvatiti ubicu u bekstvu i to bez konja! Shvatio je da je ovo pitanje života ili smrti! Nije se više radilo ni o pustinji, ni o bogatstvu!

Odjednom mu se vratila hrabrost. Bolje rečeno, hrabrost podstaknuta očajanjem. Između vešala i borbe, izabrao je borbu!

Oprezno je opipavao stene ispred sebe. Nije mu bilo moguće da se kreće potpuno bešumno, jer su mu sitni kamenčići škripali pod čizmama.

Neprijatelj ga nije vrebao na putu. Holidej je još uvek ležao u udoljici, dvadeset jardi udaljen od puta. Čuo je da nailazi, ali ga nije mogao videti. Rukama je opipavao tlo oko sebe, tražeći kamen. Našao je jedan veličine pesnice i zadržao ga u ruci.

Nastavio je da čeka.

Koraci su se približavali. Kada je poverovao da se neprijatelj nalazi u neposrednoj blizini, malo se podigao i bacio kamen na suprotnu stranu udoljice.

Marion Morison je čuo tresak kamena desno od sebe i odmah opalio.

Vatra iz puščane cevi za trenutak je razbila mrak kao blesak munje.

Razbojnik se odmah bacio na tlo kako bi se zaštitio od neprijatelja.

Živci su mu bili napregnuti do kidanja.

Prokletstvo, tu je u blizini, znam, promrmljao je sebi u bradu. Zaustavio je za trenutak dah da bi čuo bolje.

Dok Holidej je sada mogao da puca, jer mu je vatra iz cevi puške pokazala mesto gde se Morison nalazi. Ali nije hteo da ga tako ubije. Uostalom, da je

želeo, mogao je da ga na taj način likvidira još u pustinji.

Ponovo je našao kamen i bacio ga.

Marion Morison je spustio praznu pušku kraj sebe i potegao „kolt”. Teško oružje podrhtavalo mu je u ruci. Pucnjevi su odjeknuli kroz noć. Tri puta, jedan za drugim.

Ništa nije mogao da vidi. Pre nekoliko minuta je umirivao samog sebe da je i neka životinja mogla slučajno da otkotrlja kamen. No, sada mu je bilo potpuno jasno da nije zver, nego prokleti stranac. Šunja se tu negde kao panter.

Zašto ne puca? Šta li taj čovek sme-
ra?

Onda je ponovo počeo da umiruje samog sebe. Šta ako stranac nema više municije? Iako to nije bilo logično, samopouzdanje mu se vratilo. Ustao je, odbacio pušku i krenuo dalje.

Nije prešao ni tri koraka, a kamen ga je pogodio u leđa. Džordžijanac je nasumice bacio kamen i slučajno pogodio Morisona.

– Prokleta pseto! – uzviknuo je ubica.
– Presešće ti bacanje kamena. Prokleti konjokradice!

Ispalio je još jedan metak. Opet je noć bila za trenutak razbijena bleskom iz oružja.

– Izlazi kukavice! Znam da se tu negde skrivaš.

Ponoć je već prevalila. Dok Holidej je odlučio da dovede ubicu u šah-mat poziciju. Ovaj rat nerava, doista, nije ostao bez dejstva.

Morisona je počeo da obuzima smrtni strah.

– Zašto ne pucaš, prokletniče! – vikao je gotovo na ivici ludila.

Odjednom, celim telom mu je prošla jeza. U prohladnoj noći, košulja mu se lepila uz telo. Dao se u panično bekstvo. Spoticao se, padao, ječao i grabio napred kroz noć. Samo bežati što dalje! Bežati!

Dok Holidej ga je sledio nekoliko stotina jardi, a onda odustao. I on se već dva puta sapleo i gotovo pao. Neka razbojnik trči po ovom mraku, može samo da slomi vrat!

Džordžijanac se lagano vratio prema konjima. Odmorio se u senci napuštene kolibe i popužio cigaru. Tu je našao i bunar. U kolibi je nekada stanovao vodič koji je vodio karavane kroz pustinju Čivave. Setio se starog Karsona i naravno ubice Morisona. Možda je pogrešio što odmah nije pucao na njega. No, svejedno, neće moći daleko da stigne bez oružja i bez konja.

Neka o tom zločinu brine šerif iz Ostina, to i jeste njegov posao.

III

Stigao je u grad kasno popodne. Ostin je ležao nedaleko od reke. Prve kuće bile su udaljene jednu milju od obale.

Bio je to grad drvenih kuća, kao gotovo svi gradovi Zapada. Ulice su bile veoma široke i prašnjave. Jedina građevina od kamena bila je kuća Džona O'Brajana.

Dok Holidej je zaustavio konje još kraj prvih kuća. Tu se nalazila jedna belo okrečena, na čijoj je širokoj fasadi bilo upisano „Amarilo” salun.

Džordžijanac je vezao konje za prečku i otresao prašinu s odela.

Stupio je u lokal. Uz šank je stajalo nekoliko kauboja, a za stolom uz prozor su četiri gosta igrala poker.

Prilazeći šanku, ugledao je široko osmehnuto lice jednog Kineza. Sam đavo zna šta je ovog čoveka dovelo iz daleke Azije u Ostin!

– Dobar dan, mister! Mnogo toplo! Mister bude žedan?

– Daj mi jedan brendi, sine neba – uzvratio je Holidej.

Kinez je stavio pred gosta flašu i čašu.

– Zovem se Dong Čao, mister.

– Hvala mister, Dong Čao.

Vlasnik lokala je otišao na drugi kraj šanka, jer su ga kauboji pozvali.

– Sipaj kosooki i ne vrti se okolo. Nemoj da te potprašimo!

Bio je to kauboj Tom, dežmekast čovek lukavog pogleda.

Inače u Ostinu nije bilo neobično vidati strance. Poslovi O'Brajanova doveli su mnoge ljude u grad na Koloradu. Tako niko nije obraćao pažnju na Džordžijanca.

Samo se izgleda kauboju Tomu nije dopalo Holidejevo lice. Kinez je Tomu upravo napunio čašu i hteo da odnese bocu. Kauboj ga je grubo uhvatio za mišicu.

Dong Čao je jeknuo od bola.

– Da se više nisi usudio! – breкнуo se gonič.

Vlasnik saluna nije uopšte shvatio šta kauboj hoće.

– Ja ne znati, šta misliti mister Tom.

Kauboj je uhvatio Kineza za grudi i digao ga od zemlje.

Ljudi za kockarskim stolom prekinuli su igru i pogledali prema šanku.

– Mi ti nismo dovoljno fini da pred nas stavljaš punu flašu? – Kauboj je izazivački pogledao Holideja. – Međutim, svakom prolazniku stavljaš pod nos punu flašu.

Holidej je ispio čašu brendija, pretvarajući se da nije primetio ništa. Znao je da gonič izaziva njega, a ne krčmara. Tomu naravno nije odgovaralo što se stranac pravi nevešt.

– Dode ovaj tip i odmah se pristojni kauboji zapostavljaju. Prokletstvo, ako ovaj žuti ne bude slušao, biće pucnjave.

Pri tom je izvukao oružje.

Kockar se kolebao šta da čini. Nije smeo da dozvoli ovom pobesnelom kauboju da povredi nedužnog Dong Čaoa.

Kauboj Tom nije gledao Kineza, nego stranca. Ipak, promaklo mu je kako je ovaj uspeo da izvuče svoj niklovani revolver sa drškom od slonovače. To nisu mogli da primete ni četiri igrača pokera. Spontano su zviznuli kroz zube, jer takvo potezanje oružja do tada nisu videli.

– Sklonite to oružje, kauboju. Ta predstava, koju izvodite, postaje dosadna.

Tom je pogledao stranca i kroz zube promrsio.

– Vi ste, izgleda, neki prokleti revolveraš.

– Ako nastavite u tom tonu, momče, mom strpljenju je kraj. Hajde, sklanjajte oružje!

– Još ćemo razgovarati, stranče.

– Govoreći to, vratio je oružje u futrolu. Onda se obratio krčmaru. – I s tobom ću još imati posla!

Ubrzo je sve prošlo. Gosti za stolom su nastavili partiju pokera, a O'Brajanovi

kauboji nastavili sa pretresanjem, po ko zna koji put, smrti nadzornika Preslija.

Za to vreme, napolju, na ulici Ostina pripremala se nova nevolja.

Prvi koji je poznao konja, bio je O'Brajanov pisar.

Vraćao se iz kupovine i prošao pored saluna. Odjednom je zastao kao ukopan.

– Gospode, pa to je Preslijev konj! – viknuo je pisar Silvester i počeo da trči kao da ga đavoli gone.

– Imam ga! – povikao je Silvester banuvši u O'Brajanovu kancelariju.

– Koga to?

– Ubicu, gazda!

– Kakvog ubicu?

– Pa, ubicu nadzornika Preslija!

– Šta to govoriš? Gde je?

– Preko u salunu!

Bogati Irac je podozrivo odmerio svog pisara, a onda se kucnuo kažiprstom po čelu, pokazujući time nedvosmisleno da sumnja u Silvesterovu zdravu pamet.

– Dakle, Preslijev ubica dolazi tako jednostavno u Ostin i u salunu pije viski. Kako izgleda?

– To ne znam. Odmah sam dotrčao ovamo.

– Dosta, Silvestere. Ti si izgleda pio viski.

– Nisam uopšte navraćao u krčmu, gazda!

– Prokletstvo, kako onda možeš znati da je ubica unutra!

– Konj! Preslijev konj stoji vezan pred salunom.

– Da se nisi prevario, Silvestere? Koji bi razbojnik bio tako glup da dođe u

grad s ukradenim konjem? Idem da pogledam.

Izašli su zajedno iz kuće. Rančer je izdaleka poznao konja.

– Dakle, jesam li bio u pravu? – upitao je ponosno pisar.

– Grom i pakao, jesi – uzvratio je rančer. – Hajde, idi po šerifa, a ja ću javiti svojim ljudima da opkole salun. Riba nam ne može umaći iz mreže.

U salunu je žamor prestao. Dok Holidej je upravo pitao Dong Čaoa – Gde stanuje šerif, mister Dong?

– O, šerif – odgovorio je Kinez glasno da bi i ostali u lokalu mogli da čuju.

– Ako hoćete do šerifa, onda...

– Ne treba da ide daleko – čuo se sa vrata dubok glas. – Ovde sam, mister!

Doista, čuvara zakona u Ostinu bilo bi teško prevideti.

Stajao je na pragu saluna, nalik na bačvu za kišnicu. Za njim je odmah u lokal stupio O'Brajan i žmirkajući odmerio Holideja.

Bilo je jasno da ovaj stranac ne izgleda kao ubica. Bez obzira na to, upitao je oštro – Zbog čega ste to učinili?

Džordžijanac ga je posmatrao hladno i gotovo nezainteresovano.

– Šta sam to učinio?

– Vi ste ga ubili. Vi ste zarili nož u leđa mog nadzornika!

– Čudno, to sada čujem prvi put – uzvratio je Holidej i obratio se čuvaru zakona. – Mogu li da govorim sa vama, šerife?

– Ne zadržavajte se s njim, šerife! – doviknuo je neko od O'Brajanovih ljudi s vrata. Zatvorite ga, ili ćemo ga mi obesiti.

Zakon linča!

Nekadašnji zubni lekar iz Bostona je u poslednje vreme doživljavao slične stvari. Neki njegovi neprijatelji su pokušavali da se na taj način reše kockara, jer mu u ravnopravnoj borbi nisu bili dorasli. Zbog toga je prineo ruku revolveru.

– Ovde neće biti pucnjave! – opomenuo ga je šerif.

– A kako stoji stvar sa vešanjem, šerife?

– U Ostinu se veša samo onda kada sudija tako naredi – uzvratio je čuvar zakona.

Džordžijanac je bacio pogled prema vratima.

– U gradu izgleda ima ljudi koji ne dele vaše mišljenje.

– Samo galame. Ne treba se, momče, bojati tih larmadžija. Nego, predajte mi oružje i pođite sa mnom u kancelariju.

– Što se tiče oružja, šerife, moj revolver ostaje kod mene.

U razgovor se umeša Irac.

– Predajte oružje šerifu. Sudija će o svemu da odluči, a do tada je čuvar zakona odgovoran za vas.

– Kažete, mister, da šerif odgovara za mene. No, on nije u mogućnosti da izađe na kraj s ovim ljudima. Tek što sam stupio u vaš grad, a ovaj kauboj me je bez ikakvog povoda napao. Stoga mi ne uzmite za zlo što hoću samog sebe da zaštitim.

– Vi ste nožem ubili mog nadzornika! – uzviknuo je rančer. – Čak ste bili dovoljno bestidni da dođete na konju ubijenog Preslija u grad! Sada nam još i pretite.

Džordžijancu je puklo pred očima.

Onaj bedni razbojnik ima još jednog čoveka na savesti. Prokletstvo, možda je ipak bilo bolje da je tog zločinca ustrelio u brdima.

Mirno je uzvratio Ircu.

– Moj konj stoji uz konja ubijenog o kome govorite. Mislim da znam ko je ubica. Zove se Marion Morison.

– Otkud ste došli na njega?

– Vi ste Džon O'Brajan.

– Jesam – potvrdio je Irac.

– Imam vest za vas. Ne znam samo treba li da vam je saopštim pred svim ovim ljudima ovde.

Rančer je uzvratio nestrpljivo.

– Govorite već jednom!

– Kako hoćete. Vaš karavan je krenuo ovamo...

– Šta to govorite? Otkud vi to znate?

– Bio sam sa vašim vodičem i Morisonom kada je počela oluja. Rodžers je izgubio dvojica kola i to jedna sa bu-radima vode. Treba da pošaljete svojim ljudima vodu, inače su izgubljeni. Jahao sam napred da bih vam preneo Rodžersovu poruku.

Rančer je prebledeo. Za trenutak, nije znao šta da kaže. Onda se obratio šerifu.

– Mislim da je najbolje da nastavimo ovaj razgovor u mojoj kući.

Čuvar zakona se složio. Sva trojica, O'Brajan, šerif i Holidej su napustili salun.

* * *

– To što ste nam ispričali mister, tako je fantastično da je teško poverovati – zaključio je rančer prolazeći prstima kroz sedu kosu.

Ceo razgovor je slušala O'Brajanova kćerka Meri.

– U tom slučaju ću morati sa nekoliko ljudi da odjašem do brda.

– Ostavite se toga, šerife. Povešću svoje ljude, na koje mogu da se oslonim.

– Kako hoćete – uzvratio je čuvar zakona. – No, ja treba u svakom slučaju da krenem s vama.

Irac je pratio samo tok svojih misli.

– Isti izvor ste našli slučajno?

– Ne ja. Moj konj ga je nanjušio.

Meri se do tada nije mešala u razgovor.

Posmatrala je strančevo lice. Ko bi to mogao biti?

Rančer je natočio svima viski, najbolji koji se u Sjedinjenim Državama mogao naći.

– Zaboravili smo da vas pitamo za ime, mister.

– Zovem se Holidej.

Trgovac je nekoliko trenutaka odme-
ravao Holideja.

– Nego, da li biste uspeli ponovo da nađete izvor, mister Holideje? Mislim, ukoliko biste još jednom morali da jašete kroz pustinju.

U Džordžijančevom odgovoru osećala se neskrivena ironija.

– Koliko ste Marionu Morisonu ponudili za to?

– Šta sam mu mogao ponuditi? Dobio je od mene jednu pristojnu naknadu, to je sve.

– Za jednu pristojnu naknadu, kako kažete, razbojnik Morisonovog kova ne bi odao takvu tajnu.

– Da nećete time da kažete da sam pravio zajedničke planove sa Morisonom?

– Ne, otkuda? Samo sam opravdano posumnjao da bi za nekoliko dolara vo-

dio karavan kroz pustinju. Takvi ljudi lakše zarađuju novac.

Šerif više nije pratio razgovor. Netremice je posmatrao dršku Holidejevog revolvera. Slušao je jednom o čoveku koji nosi takvo oružje. Odjednom mu je sinulo: Dok Holidej!

Ovaj čovek, koji sedi nasuprot njemu, može biti samo Dok Holidej.

Razgovor je jenjavao. Sedeli su i pušili ćutke.

Irac je mislio kako da pridobije ovog čoveka za svoje planove. Izvor u pustinji bio je suviše privlačan.

Tada se javila Meri.

– Mister Holideje, vi ste pominjali kćerku starog Karsona. Jeste li joj već pisali?

Kockar je sada prvi put bolje pogledao devojkicu. Imala je prijatno, milo lice.

– Kad sam mogao da joj pišem? Danas sam tek prešao reku.

– Izgubila je oca, to će joj pasti veoma teško. Ja ne bih volela da pišem takvo pismo.

– Sutra ću ga napisati.

– Oče! – rekla je Meri. – Ako doista uspeš da nađeš izvor u pustinji, kome to treba da zahvališ?

– Naravno onom ko me odvede tamo.

– Ne slažem se. Mislim da najveći deo zahvalnosti duguješ Karsonu. On je izgubio život zbog izvora.

– Ali on je mrtav, Meri!

– Da, on je mrtav, ali njegova kćerka je živa.

– U pravu ste gospođice – složio se Holidej i ustao. – Moram da smestim konja, prevalio je naporan put. Izvinite me!

Pozdravio se i napustio O'Brajanovu kuću. Svako je o njemu mislio na svoj način. Jedino je šerif bio uveren da zna o kome se radi.

Čudan momak – zaključio je trgovac zamišljeno. – Jaše kroz pustinju u elegantnom odelu. Ko to još čini?

Šerif se osmehnuo široko.

– Ovaj u svakom slučaju.

– Imao je ludu sreću, zar ne mislite, šerife?

– Ja pre mislim da je Morison imao sreću. Ako mu još jednom izađe na oči, taj zločinac je gotov.

– Ja mislim da moraju doći bolja vremena – umešala se Meri. – Ovaj stranac je tako ugladen. Otmeniji od bilo koga u Ostinu...

– Nije čudo – primetio je šerif. – Konačno, on je lekar.

– Šta je on? – upitao je O'Brajan iznenađeno.

– Zar još nikada niste čuli za Doka Holideja?

Nekoliko trenutaka je bogati Irac zbunjeno piljio u mesnog čuvara zakona.

– Nebesa! Toga sam se i sam mogao setiti! Konačno, rekao nam je svoje ime.

– Pa da – složio se šerif. – No, da vas utešim, ni ja se nisam setio odmah. Tek pošto sam neko vreme posmatrao njegov niklovan „kolt“, sa drškom od slonovače, sinulo mi je.

– Zar mi ti oče nisi jednom pričao da je Dok Holidej revolveraš? – upitala je Meri oprezno.

– Možda, ne sećam se – rekao je otac. Znao je, međutim, tačno da njegova kćerka ne govori besmislice. Jednom je doista sa nekolicinom prijatelja govorio o Doku Holideju.

– Dovoljno si odrasla, Meri – nastavio je blažim tonom – da sama donosiš zaključke.

– Ja sam i jesam donela zaključak – rekla je Meri odlučno i napustila sobu.

Rančer je natočio još jednu čašu viskija i popio je naiskap. Ne dižući pogled prema šerifu, promrsio je – Preslijeva pogibija ju je ozbiljno potresla. Retko dolazi u dodir s ljudima. Sada je čula da je Holidej doktor i već se zanela.

IV

Ležao je kraj kamene gromade visoke pet jardi. Lice mu je bilo pokriveno krvavom skramom. Zatvorio je oči. Odelo mu je bilo u dronjcima, iscepano kao da se provlačio kroz gusti trnoviti žbun.

Marion Morison je, uprkos tome, disao ravnomerno.

Tup bol u glavi probudio ga je iz nesvestice. Bilo mu je teško da podigne kapke. Nije mogao da misli, jer je u glavi osećao bol.

Tako je protekao jedan sat. Bol je popuštao postepeno, a sećanje se vraćalo. Noć, kamenje, bekstvo, stranac!

Morison je pokušao da se pridigne. Uspelo mu je, iako uz teške muke. Pogledao je prema dolini i ugledao reku.

– Voda! – jeknuo je ubica i pošao posrćući. Nije se sećao ničega, izuzev bekstva od neprijatnog, opasnog stranca. Bežao je kao da ga gone furije, menjao pravac, a da to ni sam nije znao. Teško da bi i konj mogao da prevali brže ovaj put od razbojnika gonjenog paničnim strahom.

Tek ovde na ovom obronku se njegovo bekstvo okončalo. Da na dnu nije bilo

dubljeg sloja prašine, višestruki ubica Marion Morison bi bio mrtav.

Trebalo je da prepešači dve milje do reke. Umoran, iscrpljen i ugruvan, hodačio je puna dva sata. Na obali se sručio na tlo, a onda nastavio s mukom, četvoronoške. Pio je, a onda zagnjurio bolno lice u reku. Osećao je kako mu se život i snaga vraćaju.

Pružio se na obalu i zaspao. Kada se probudio, verovao je da je prošlo nekoliko sati. Nemir ga je trgao iz sna. Bio je svestan činjenice da su mu za petama. To saznanje podstaklo je u njemu mržnju prema strancu, kojem je pripisivao svu svoju nesreću.

Mržnja mu je ujedno pomogla da zaboravi bolove i nemoć. Ma koliko mu je položaj bio beznadežan, ponovo je počeo da kuje planove.

Posedovao je samo jedan „kolt” i municiju. Dokle god tako nešto ima, razbojnik, kakav je bio Marion Morison, ne odustaje.

Nastavio je da razmišlja i kombinuje.

U gradu će sakupiti poteru i ona će banuti. Pročešljaće sive brežuljke. Nikom neće pasti na pamet da je blizu grada.

Smislio je da se prikrade gradu kao hijena i dokopa onog prokletog stranca. Mora da umre pre nego što bude prvi karavan poveo kroz pustinju Čivave. Tek tada je smislio da zajedno sa dragocenom tajnom napusti ovaj kraj.

Morison je odavno zaboravio na vešala, koja su ga prošle noći proganjala kao mora. Mržnja i pohlepa su potisnule strah. Pridigao se i pogledao prema brežuljcima.

— Tražite, momci, dok vam oči ne pobele!

Još uvek se osećao prilično slabo. Išao je dalje, držeći se blizine Kolorada. S vremena na vreme, pio je vodu da zavara glad.

U kasno popodne, imao je sreću. Ustrelio je divlju patku. Dva sata kasnije osećao se kao preporođen.

Kad je sunce klonulo prema zapadu, nalazio se dve milje zapadno od grada. Potražio je pogodno mesto na kojem će provesti noć. Našao ga je na obronku obraslom gustim žbunjem. Tu blizu nalazio se put koji vodi na istok. Razbojnik je zadovoljno trljao ruke.

— Nije loše! Možda će proći neko ko je suviše dugo sedeo u sedlu.

Samo što je umakao sudbini, već je smišljao nova razbojništva. Smestio se u žbunje i osluškivao napregnuto, čekajući žrtvu. Tek kada je mrak potpuno osvojio, odustao je od daljeg vrebavanja. Zaspao je i probudio se kasno. Čuo je izdaleka neki šum.

* * *

Dok Holidej je iznajmio sobu u salunu „Amarilo”. Niko ga nije pitao hoće li u poteru za razbojnikom. To mu je i odgovaralo. Neka ga sami traže. Rekao im je gde mogu da ga nađu. Za njega je ovaj slučaj bio okončan.

Dok je sedeo tako zamišljen, začulo se tiho kucanje. Izvukao je revolver i uperio ga ka vratima.

— Ko je? — zapitao je glasno.

— Meri O'Brajan. Mogu li da uđem? — začuo se milozvučan glas.

Dok je vratio revolver u futrolu.

— Uđite — rekao je.

U odaju je ušla Meri, vidno uzbuđena. Holidej je shvatio da je to zbog toga što je ovakva poseta u hotelskoj sobi na

Divljem Zapadu bila sasvim neuobičajena.

– Izvolite – rekao je. – Čemu treba da zahvalim ovu čast i zadovoljstvo?

– Htela sam da razgovaram sa vama.

– Recite – pokazao joj je rukom na stolicu. – Ali, pre toga sedite.

– U pitanju je izvor – rekla je.

– Ah, to.

– Možda je bolje da mom ocu pokažete gde se nalazi – rekla je Meri. – Možete mi verovati da ne dolazim po njegovom nalogu. Mislim samo na onu jednu devojkicu koja je izgubila roditelja, koji je izdržavao. Ako bude, zahvaljujući izvoru, došla do neke veće svote, to joj istina ne može nadoknaditi gubitak oca, ali bar može da započne nov život. Ima još nešto što me muči. Vidite, mister Holideje, ja sam odrasla ovde i videla sam mnoge ljude i mnoge karavane kako kreću u peščanu pustinju. Mnogi se uopšte nisu vratili. Čitava je bila grobnica mnogih, a verujem da će to biti i ubuduće.

Govorila je dugo, ubedljivo. Holidej nije pri tome ni za trenutak posumnjao da ga ona uverava zbog poslova svog oca. Nije ni slutio da je devojkica imala još nešto na umu.

– Postoji još jedna stvar. Povedite me sa sobom. Želela bih da jašem sa vama.

Međutim, njenu molbu Holidej je kategorično odbio.

– Ali, u ovom gradu nema nikakvih uzbuđenja, a ja bih želela da vidim sve te stvari i ljude o kojima sam slušala...

– Ne brinite, sigurno ćete makar jedno doživeti. Isuviše ste mladi da biste izazivali đavola i žvilijske opasnim

životom koji ja vodim. Uostalom, Dok Holidej uvek jaše sam i već u zoru krećem svojim putem.

Još neko vreme je pokušavala da nateru vodu na svoju vodenicu, ali Dok nije odustajao. Zahvalila mu se i razočarana izašla iz sobe.

Meri je bila voljena i zaštićena, a duboko u sebi je priželjkivala avanturu. Kada se pojavio ovaj misteriozni čovek u njenom životu, poželeva je njegovu ljubav i život pun uzbuđenja koji bi on zasigurno mogao da joj pruži. Želela je to tolikim žarom, da je njegovo odbijanje nije moglo odvući od te zamisli.

* * *

Meri O'Brajan je rešila je da pođe sa njim i kako je uvek dobijala sve što je poželeva, tako je i ovog puta moralo biti. Odlučila je da krene sama pre zore, pre Dokovog polaska i da ga presretne negde duboko u pustinji, kada on više ne bude imao izbora osim da je povede sa sobom.

Uzela je samo najnužnije stvari, ostavila poruku svom ocu u kojoj je napisala da ga voli, ali da želi da živi pravim životom, a ne ovim dosadašnjim, pod staklenim zvonom. Nadala se da će otac primetiti da je nema tek nakon Dokovog odlaska.

* * *

Noć je već uveliko bila pala, a Holidej je ležao u svom krevetu i razmišljao o predlogu mlade Meri. Ona je tako mlada i tako naivna kada je opasnost tako privlači, pomislio je. Ni ne zna šta je čeka u životu i da njen otac neće uvek biti tu da je zaštiti. Bilo mu je drago

što je uspeo da je ubedi da je najbolje za nju da ostane. Ili da li je uspeo...?

Razmišljao je tako još neko vreme, dok ga je razdirao crv sumnje. Devojka je delovala veoma odlučno i bilo mu je sumnjivo što je tako brzo odustala od ideje kojom je bila gotovo opčinjena. Obukao se i otišao do O'Brajanove kuće.

Bilo je kasno i nadao se da ga njegova poseta neće uznemiriti toliko da potegne oružje. Međutim, Irac još nije spavao, jer je bio još uvek duboko potrešen zbog gubitka svog vernog prijatelja.

– Čemu mogu da zahvalim na ovoj časti, mister Holideje?

– Moramo da razgovaramo, mislim da će vas interesovati.

Seli su u veliki lepo uređen dnevni boravak, koji je bio sav u drvetu.

– Kažite mi, Holideje, šta je toliko važno, što nije moglo da sačeka jutro?

– upitao ga je nestrpljivo.

– Da li ste razgovarali sa svojom kćerkom danas?

– Nismo razgovarali. Ali, na šta ciljate? Šta biste hteli da znate?

– Da li ste, kojim slučajem, razgovarali o meni?

– Kad već pominjete, da, jesmo. Setila se da sam nekada davno pričao o vama, pa me je pitala da li ste to vi. Mada je delovala pomalo čudno...

– Čudno? Kako to mislite? Možda u smislu, da je razmišljala o nečemu i da je donela neku odluku?

– Zapravo, upravo tako! Kako znate?

– Gospodine O'Brajan, mislim da vaša ćerka ima neke romantične misli vezane za mene i za moj način života.

Tačnije, mislim da će možda pokušati da se iskrade i da pođe za mnom.

– Ne govorite gluposti! Moja ćerka voli život ovde sa mnom i nikada joj takva ludost ne bi pala na pamet. Sa dužnim poštovanjem, za vas je to u redu, ali to nije život za nju.

– Setite se šta je govorila. Meni je svakako tako izgledala.

– Možda je tako delovala, ali... kad bolje razmislim, možda ste u pravu. I ja sam stekao utisak da ste joj se dopali i ispitivala me je za vas, i istina je da je rekla da je donela neki zaključak, ali sam mislio da je bila zbunjena i uznemirena zbog Preslijeve smrti... Oh, moram je probuditi i razgovarati s njom, ako je zaista tako, možda i neće sačekati zoru!

O'Brajan se žurno uputio ka kćerkinjoj sobi i jedino što je mogao da konstatuje je da je soba prazna.

Očajan, izašao je iz njene sobe i prišao Doku, držeći papir u ruci.

– Bili ste u pravu. Već je otišla.

– Brzo! – rekao je Dok. – Ne smemo gubiti ni čas! Još uvek je možemo stići pre nego što se uvali u neku opasnost!

O'Brajan je probudio i sakupio nekoliko odanih ljudi i krenuli su za mladom Meri.

* * *

Meri je jahala kasom kroz pustinju, koja je bila prilično hladna pred svitanje. Polako ju je počeo hvatati san, pa je postala manje obazriva.

Prolazila je kraj proplanaka, pored kojih je često jahala idući sa ranča. S ovog mesta se mogla videti reka.

Nije još prošla pored proplanka, kada je odjeknuo pucanj. Meri je povukla uzde i zaustavila uplašenog konja.

Rančerova kći je tek tada primetila strelca na proplanku. Ukočila se od užasa. Odmah ga je poznala, iako ga je samo jednom videla. Bila je do te mere užasnuta, da nije stigla da odreaguje.

Morison je žestoko opsovao i potrčao niz proplanak. Žena nije smela da mu umakne.

No, ona to nije ni pokušala.

Sedela je na konju kao hipnotisana i užasnuto gledala kako se razbojnik približava.

Morison je skočio ispred nje i istrgao joj uzde iz ruku i počeo kao ludak da udara konja.

Merino lice bilo je blede kao sveže okrečeni zid. Beskrvne usne su joj podrhtavale. U tom trenutku imala je samo jednu misao: da je bila muškarac, sada bi ga ubila.

Morison je oštro upitao.

– Ko ste vi?

Devojka nije odgovorila. Gledala ga je samo očima ispunjenim mržnjom.

– Ništa zato. Predomislićete se. Ja imam vremena.

Ugledao je inicijale urezane na bisagama, koji su mogli da pripadaju samo jednom čoveku: Džonu O'Brajanu. Počeo je da se smeje, glasno i sve glasnije.

– Nebesa, kako čovek može zaboravan, gospođice O'Brajan. Pa, mi smo se jednom već videli, iako na kratko. Trebalo bi da me se sećate.

U očima devojke sada se pored mržnje ogledalo i beskrajno prezrenje.

– Na vaše postojanje će uskoro podsećati samo jedna prljava humka.

I sama se čudila hrabrosti s kojom govori sa zločincem. Trebalo je da drhti od straha.

Morisonovo lice se smrknulo.

– Proći će vas volja da tako sa mnom govorite, gospođice.

– Bedni ubico iz zasede!

– Svako radi na svoj način, gospođice. Vaš otac vara svoje mušterije da bi se brže dokopao novca, a ja svoje mušterije šaljem na onaj svet, kuda bi sigurno jednoga dana i otišli.

Zločinac se uopšte nije trudio da se prikaže pred devojkom boljim nego što jeste.

Marion Morison se popeo na konja ispred nje i prihvatio uzde. Meri je htela da skoči iz sedla, ali ju je ubica zadržao.

– Ne tako žurno, gospođice. Nećete mi odbiti malu šetnju po okolini.

Devojka je pokušala da se oslobodi stiska, no, bez uspeha. Hrabrost ju je najednom napustila. Istina, nije mogla ni da pretpostavi šta ovaj čovek sme-
ra. Slutila je ipak da je u pitanju nešto grozno.

– Pustite me, molim vas – vikala je.

Morison se nasmejao hladno.

– Pustiću vas ako mi obećate da ćete ostati na konju. Besmisleno je da iskočite. Nećete prevaliti ni deset jardi, a ja ću vas već uhvatiti.

Meri se predala sudbini. Klimnula je ćutke glavom, a Morison je pustio.

Razbojnik je gonio konja u pravcu juga.

Na licu mu se ogledalo zadovoljstvo. Bilo mu je jasno da je devojka jako važan plen. Predstavljala je ključ za sve i rešenje svih problema. Mogao je da se

izvuče od vešala, čak da zahvaljujući njoj postane bogat!

Šta mogu rančer, šerif ili onaj Holidej da mu učine kada je devojka u njegovim rukama? Mora samo da pronađe prikladno mesto gde može da je sakrije. Niko ne sme da je pronađe. U tom slučaju, može sebi da dozvoli da ode u Ostin, da uđe u salun i svima se drsko smeje u lice. Obuzet takvim mislima, zadovoljno se smešio.

Kako je samo dan ranije zamišljao život? Mislio je da mu je odzvonilo. A sada, ova iznenadna promena.

Nije bio na kraju, nego tek na početku puta posutog zlatom.

Jahali su već nekoliko sati, ne izmenivši međusobno ni reč. Razbojnik je bio obuzet maštanjem o budućnosti i kovanjem planova. Meri je bila potpuno iscrpljena.

Sunce je već bilo blizu planine na zapadu. Pred njim se u udoljici ukazao jedan šumarak. Rešio je da se u njemu ulogore i prenoće, i nastave put kad sunce izađe.

— Hajde, gospođice, treba da se odmorimo — promrmljao je.

Pomogao joj je da siđe sa konja, da bi joj već u sledećem trenutku vezao ruke. Vezao je konja za obližnje drvo, napravio vatru i rekao joj da legne, kako bi joj vezao i noge.

U Merinom pogledu videlo se užasavanje.

— Ali, kako ću spavati ovako vezana?

— Ne brinite, napraviću vam udoban ležaj od lišća, neće vam ništa faliti.

Morison je sedeo neko vreme i osluškivao, ne bi li čuo da li ih je neko pratio. Ništa se nije čulo i ubrzo su oboje zapali u san.

V

Čim su napustili grad, Holidej je pustio uzde. Životinja je zarzala i poletela prerijom. Posle nedavnog dugog i napornog jahanja kroz užarenu pustinju, ždrebac je uživao, osetivši ponovo travu pod kopitima.

S desne strane, Holidej, O'Brajan i njegovi ljudi su ugledao proplanak, gde je dan ranije Morison napao i oteo Meri. Naravno, oni to nisu znali.

Nastavili su da jašu dalje. Uskoro, kockarov konj je usporio tempo. Zahvaljujući tome, primetio je tragove u visokoj travi. Zaustavio je konja i kliznuo iz sedla. Manje iskusnom čoveku ovaj trag ne bi upao u oči, jer, bio je stariji od jednog dana.

Ovaj trag je bio trag konja koji je bio pod teretom. Konj mora da je išao prilično brzo i nosio veći teret od jednog čoveka.

Oklevao je trenutak, a onda pošao, sledeći trag.

Prerija je ovde bila nepregledna i talasasta kao uzburkano more.

* * *

Da dvoje nije sedelo na konju, tragovi se posle toliko sati ne bi mogli razaznati. Međutim, pod teretom, otisci kopita su se urezali duboko u travu prerije.

Ljudi su shvatili da to mora imati neke veze sa Morisonom. Možda je uspeo da uhvati Meri? Njihovi ždrebci leteli su prerijom kao strele. Jahači su sedeli nagnuti nad vratovima životinja, kako bi predstavljali što manji teret.

Sve vreme, Holidej je napregnuto mislio kako je razbojnik bez konja mogao

da prevale tolike milje. Mora biti da je trčao dan i noć.

Taj Marion Morison bio je hladnokrvni lupež, najhladnokrvniji kojeg je ikad sreo. Sada, kada mu je mlada žena u rukama, svi ostali su nemoćni.

* * *

Nisu smeli da gube vreme, jer će se veće brzo spustiti, a sutra će se tragovi manje videti...

Konji su grabili neumorno napred. Sunce je već počelo da baca duge senke. Tragovi su najednom počeli da skreću prema istoku, tj. prema gradu.

Holidej je zaustavio konja. Zar taj lupež namerava u grad? Pa, to je nemoguće!

Odjednom im se pred očima pojavila udoljica i šumarak.

Kockaru je prošlo kroz glavu da bi ubica mogao da dođe na ideju da se tu ulogori. Posebno ako je vodio sa sobom i svoj teret, mladu Meri.

Džordžijanac je rekao ljudima da sačekaju dok on ne izvidi situaciju. O'Brajan se s mukom složio, jer je i sam bio kivan na Morisona i hteo ga je mrtvog. Uz to, strahovao je za život svoje kćerke. Marion nije bio nimalo bezopasan i ništa ga nije sprečavalo da joj naudi.

Dok Holidej se tiho približio šumarku. Lišće je šuštalalo pod njegovim nogama i bilo mu je teško da priđe neprimećen. Zaustavio je dah i počeo da osluškuje. Učinilo mu se da je čuo tiho rzanje konja, ali možda mu se samo učinilo.

Lagano je krenuo napred. Opreznost je bila uzaludna, jer je pod svakim njegovim korakom lišće šuštalalo i, ako je neko bio u blizini, sigurno bi ga čuo.

Odjednom, ponovo je ugledao otiske stopala.

Sada je jasno mogao da vidi otisak ženske obuće i otisak velikih muških čizama. Tu je opet čuo onaj zvuk koji je mogao samo konj da proizvede.

Sa zvukom rzanja, mešao se još neki zvuk. Kao, na primer, cviljenje nekog psa ili...

Ne, to je jecanje neke žene! Sinulo mu je kroz glavu.

Stao je iza jednog drveta i ugledao konja i vezanu Meri koja je ležala na zemlji. Morison očigledno nije bio tu, ali morao biti negde u blizini, pomislio je.

Zaboravljajući na opreznost, prileteo je mestu gde je ležala devojka i gde je vatra već dogorevala. Meri ga je pogledala i iako nije mogla ništa da kaže jer je imala maramu vezanu na ustima, u očima joj se videlo oduševljenje.

– Gospođice O'Brajan!

Pružio je ruku devojci i povukao je gore.

Devojka je drhtala celim telom. Lice joj je bilo toliko blede, da se to i u mraku moglo videti.

– Gde je on? – upitao ju je, pošto ju je oslobodio konopca.

– Otišao je po još drva za potpalu. Pazite, samo što se nije vratio.

– Uskoro će biti u paklu, gde mu je i mesto. Hajdemo!

Tek kada su se malo udaljili i kad su bili sigurni da ih Morison ne može stići, Holidej je održao devojci lekciju.

– Kako se mogli biti tako nepromišljeni da krenete sami u pustinju? Pre svega, lepo sam vam rekao da ste mladi i da vam takva opasnost ne treba. Vaš otac je bio izbezumljen od straha! On i

nekoliko njegovih ljudi vas sad čekaju na proplanku. Uostalom, on će vam još pojasniti koliko ste se glupo i nezrelo poneli. Na vašu sreću, shvatio sam da niste odustali od svoje zamisli zbog načina na koji ste napustili moju sobu... Malo je falilo da uopšte ne odem da upozorim vašeg oca...

Devojku je opet obuzela drhtavica pri pomisli šta bi se dogodilo da Holidej nije došao na tu spasonosnu pomisao.

Kockar je prebacio prekrivač devojci preko ramena.

– Tako, a sada mi ispričajte šta se dogodilo!

Ispričala mu je o napadu kod brežuljka i putovanju dovde. Sećala se samo da je Morison otišao po drvo za potpalu kad je vatra počela da dogoreva.

– Uveravao me je da se nemam čega bojati, da se meni neće dogoditi ništa i da će za nekoliko dana sve biti gotovo. Još ne može da putuje u grad, jer mora da čeka da se moj otac malo primiri.

Kakav bednik, pomislio je Holidej.

– Moramo požuriti na proplanak, kod vašeg oca. Morison može svakog trenutka da naiđe – glasno je razmišljao Dok.

– Šta smerate, mister Holidej? Nemojte se nepotrebno izlagati opasnosti. To bi za mene bilo previše. Da nije bilo mene i mojih genijalnih ideja, ništa od ovoga se ne bi desilo.

– Kad vas odvedem na sigurno, okončaćemo Morisonova zlodela jednom za svagda.

– Zar ne bi, ipak, bilo bolje da odjašemo svi u grad, Dok? Pustite tog razbojnika neka ide kud ga noge nose, pre nego što počini još neki zločin.

– Baš zbog tog svog zločina, koji će sigurno izvršiti bilo gde, neću da ga pustim, gospođice. Ne, sačekaćemo ga. Ukoliko se bude desilo nešto nepredviđeno, neko od ljudi vašeg oca će vas odvesti u grad.

Uvidevši da ga ne može nagovoriti, devojka je ućutala.

Oboje su napregnuto osluškivali u noć. Iznenada, Holidej je skočio.

– Evo dolazi!

I Meri je poskočila. Grčevito ga je uhvatila za ruku.

– Zar nije bolje da ostanete ovde? Ili da odemo do mog oca?

Džordžijanac je blago sklonio njenu ruku.

– Sedite ovde i budite mirni – rekao je i nestao u mraku.

Dok Holidej se šćućurio iza jednog drveta čekajući.

* * *

Morison se lagano približavao logoru. Prilazio je oprezno, u širokom luku, zadržujući od nekog eventualnog iznenađenja, jer je dosta dugo bio odsutan.

Sada se vraćao svojoj zarobljenici. Ma koliko da je bio uveren u uspeh svog plana sa O'Brajanom, isto toliko ga je obuzimao osećaj nesigurnosti dok je oprezno prilazio. Neka crna slutnja stezala mu je srce i uvlačila mu se pod svaki nerv, crpeći iz njega snagu i odlučnost. Otkuda to sad, pomislio je Morison? Istina, postojala je opasnost da je neko pošao u potragu za otetom devojkom, ali da se to desilo onda bi verovatno čuo povike ljudi ili makar topot kopita.

Sa naporom je odbacio strahovanje. To je sve samo uobrazilja! Nikoga tu

nema i nikakva mu opasnost ne pretila. Nastavio je da hoda nešto sigurnijim korakom ali je ostao oprezan. I to je doprinelo da razbojnički život Marion Morisona nije okončan tada, još te noći.

Korak po korak Morison je prilazio logoru. Svetlost mu nije bila potrebna jer je poznavao teren. Već skoro uveren da je sve u redu, pogledao je u pravcu na kom je ostavio svoju zarobljenicu.

Ali ona nije bila tamo! Istog sekunda shvatio je da je neko došao da je izbavi i da je upao u zasedu. Okrenuo se da beži, ali se na njega kao teško kameno brdo sručilo nečije telo i ruke snažne kao medveđe šape obuhvatile su ga oko grudi. Zmijski ljigavim pokretom razbojnik se oteo iz zagrljaja mišićavih ruku i nagao u bekstvo.

– Stoj, pucaću! – odjeknuo je za njim glas Doka Holideja.

Dok je ispalio jedan metak, ne pogodio ga, ali Morison je nastavio da beži bez obzira na pretnju. Znao je da će ga napadač u mraku teško pogoditi, ali čak i to nije bilo ništa gore od sudbine koja bi ga snašla ako bi bio uhvaćen. Za otmicu i ubistvo dobio bi vešala kao od šale, a omča oko vrata nije bila Morisonov životni cilj. Bežao je stoga glavom bez obzira sa ciljem da se dočepa Merinog konja koga je već nazirao tamo gde ga je ostavio. Iza sebe je čuo bat koraka u trku, a dah gonioca osećao se tako blizu da mu se činilo da će ga svakog trenutka ščepati. A onda, posle još nekoliko sekundi očajničkog trka, uskočio je u spasonosno sedlo. Jednim pokretom noža, oslobodio je konja konopca kojim je bio vezan. Kad je zario mamuze u njegove bokove, životinja

je bolno njisnula i poskočila iz mesta otimajući svog jahača iz ruku gonioca. Morison je osetio da goničeve ruke klize niz njegovu butinu, a onda još jedan trzaj peta i bio je slobodan. Slobodan kao ptica na grani. Vetar mu je fjukao oko ušiju, topot kopita mu je tutnjao u ušima, a noć je promicala oko njega ostavljajući negde iza leđa opasnost i stravičnu senku vešala. Sada je to bilo iza njega. Uljulkan u zadovoljstvo, pustio je konja da grabi kroz noć.

O'Brajan i njegovi ljudi su začuli pucanj i krenuli u pravcu zvuka gde su našli devojkicu. Merin otac je bio presrećan što je kćerku našao živu i zdravu, ali bez obzira na to, jednom čoveku je naložio da ostane sa devojkicom, a on sam je, sa ostatkom ljudi, krenuo u pomoć Holideju. Bes u njemu je u tom trenutku bio neizmeran.

Dok Holidej je zastao i duboko udahnuo vazduh. Dugo trčanje ga je zamorilo i on se laganim korakom okrenuo i uputio prema ljudima koji su mu dolazili u susret. Objasnio im je da je uspeo da pobegne, ali da je to samo ovaj put. Nije imao sreće i moraće da počne iz početka. Ali, Marion Morison mu sigurno neće pobeći.

* * *

Jutro je zateklo Marionu Morisona daleko od mesta noćasnog događaja. Bio je umoran ali zadovoljan. Uspeo je da umakne iz ruku najopasnijeg revolveraša na Divljem Zapadu. Ali crv mržnje ga je nagrizao. Zahvaljujući tome pustolovu i revolverašu lišen je mogućnosti da ščepa veliku zaradu i sada je opet bez dolara u džepu morao da se bori za opstanak i goli život.

– Prokletstvo! – procedio je kroz zube. – Platiće mi nitkov kad ga se dočepam!

No, do tada morao je od nečega živeti. A od čega? Jedino što je umeo, to je da pljačka, krade, ucenjuje... puca... A za te poduhvate trebalo je vremena.

Nastavio je da jaše laganim hodom, jer je hteo da konju da kratak predah. Ravnomerno ljuljanje i tiho klip-klap konjskih potkovica postepeno su ga uljuljkali dremež. Umor od dve neprospavane noći bio je suviše veliki da mu je mogao doleteti. No, taj dremež bio je kratkotrajan. Sledeći neku imaginarnu stazu, njegov konj je zašao u jednu dosta široku jarugu iza koje se dalje pružala valovita peščana pustinja prošarana retkim sejdžbrašom i kržljivim kaktusima, i možda se životinja ne bi zaustavila ko zna dokle da se iza stene nije začuo nečiji odsećan glas.

– Hej, ti si, izgleda, noćas bio vrlo zaposlen!

Morison se trgao i zategao vodice. Zbunjeno je zatreptao i osvrnuo se oko sebe, ali nije video nikoga. Govornik je bio zaklonjen iza jedne stene.

– Kuda si pošao? – zapitao je glas ponovo.

Morison se pribrao.

– Moja stvar. Ovo je slobodna zemlja.

– C... c... c... Ma šta mi kažeš? Slušaj, ne pravi se budala nego reci šta tražiš ovde ili ću te slistiti jednim slobodno ispaljenim metkom.

– Čekaj malo Džek – umešao se sada drugi glas. – Mislim da poznajem tu individuu. – Jesi li ti bio u Sonori pre godinu dana? – Obratio se drugi glas Morisonu.

Morison se zamislio. Pitanje je moglo biti opasno, ali i ovako je njegov položaj bio, problematičan. Posle kratkog razmišljanja, klimnuo je glavom.

– Da li ti je ime Marion Morison? – ponovo je zapitao drugi glas.

Morison sada više nije imao kuda. Klimnuo je ponovo glavom.

– Onda možeš da sjašeš i da nam se pridružiš. Nedostaje nam baš takav čovek – rekao je drugi glas u vidu jednog bradatog čoveka šljampavog odela koji se pojavio iza stena. – Dođi u naš logor da porazgovaramo. Koliko vidim, ne bih baš rekao da ti cvetaju ruže.

Morison je smrknuto sjahao i uputio se ka steni. Zašavši iza ivice, ugledao je malo udubljenje zaklonjeno gustim žbunjem. Jedan čovek čučao je pored vatre i pripremao neko jelo. Tri konja pasla su u uvali.

Bradonja je mahnulo rukom Morisonu – Hajde, založi se. Posle toga ćemo razgovarati.

* * *

Bilo je oko dva sata posle podne kada se O'Brajan sa svojom ćerkom i potpuno iscrpljenim ljudima u tišini vratio u grad. Irac je bio srećan što je pronašao kćer, ali pravda još uvek nije bila zadovoljena.

I u gradu je bilo neuobičajeno tiho. Nesreća, koja je pogodila O'Brajana, potresla je sve. On je bio žila kucavica Ostina. Od nekadašnjeg bednog naselja stvorio je grad.

Mršavi pisar Silvester vukao se pločnikom kao senka. Krenuo je u trgovinu da kupi mastilo. Izlazeći iz radnje sa flašom mastila u ruci, ugledao je

trgovca, njegovu kćerku, kockara i ostale kako jašu ulicom.

Bočica mu je ispala iz ruke i razbila se u hiljadu komada.

– Dolaze! – povikao je izbezumljeno Silvester. – Ljudi, vratio se O'Brajan!

Kada su stigli u grad, prvo O'Brajanovo pitanje upućeno Doku bilo je – Kada ćemo odjahati do izvora u pustinji?

– Ako vi hoćete, možemo i sutra.

VI

Tri meseca kasnije u ulicu Linkoln u Big Springu stiglo je pismo, upućeno Džudi Karson.

Plavokosa devojka je bila u crnini, jer je pre dva meseca dobila vest od Holideja da joj je otac umro.

Otvorila je omot i čitajući sadržinu razrogačila je oči od iznenađenja. Bio je priložen ček na dvadeset hiljada dolara i nosio je potpis Džon O'Brajan.

Čovek čijom je zaslugom Džudi Karson dobila svoj novac, jahao je tada sam u pravcu daleke Arizone. Jahao je tragom Mariona Morisona.

* * *

Pošto je napojio konja, spustio se iscrpljen na jedan kamen. Bio je previše umoran, čak i za to da potraži hlad u senci neke kamene izbočine. Sklopio je oči i osećao kroz spuštene kapke plameno crvenilo sunca. Bio je umoran, žedan, gladan i željan sna na udobnom krevetu.

Već više od mesec dana išao je tragom Mariona Morisona i svaki put kada je već mislio da ga ima u rukama, ovaj je uspevao da mu izmakne. Odmah na početku privatila su ga tri razbojnika

koje je Morison od ranije poznavao i posle toga hvatanje kidnapera i ubice bilo je mnogo teže. Trebalo je izaći na kraj sa četiri nevaljalca spremna na sve. Holidej ih je iz daljine pratio, ali je u toku gonjenja i sam zapao u tešku situaciju. Već puna dva dana nije popio ni kap vode i samo velika sreća navela ga je na ovaj izvor. Još dok je gasio žeđ, nadnet nad bistru lokvu vode, ugledao je odraz nečijeg lica. Iscerenog. Uskoro se na vodenom ogledalu video i odraz snažnog tela širokih ramena i dve ruke koje su držale pušku. Dok se naježio. Bio je to Morison.

– Hajde, ustaj! – naredio je hrapav glas. Oslonjen na ruke, Holidej je bez žurbe ustao i okrenuo se. Čovek s puškom je sada mogao bolje da ga osmotri. Holidejevo elegantno sivo odelo bilo je pokriveno debelim slojem prašine.

– Dakle, uspeo si da me pronađeš – bila je više konstatacija nego pitanje.

Džordžijanac je ćutao.

– Ali to ti neće doneti ništa dobro – nastavio je kidnaper. – Gde su ostali?

– Nema ostalih, Dok Holidej uvek radi sam.

– Sam?

– Da.

– Lažeš.

Osmeh je nestao sa razbojnikovog lica. Oči su mu se pretvorile u dva uska proreza.

Kockar je slegnuo ramenima.

– Ako ti bolje znaš...

Odakle razbojniku pomisao da Holidej nije sam? Bilo kako bilo, morao je odmah da dejstvuje, pre nego što padne razbojniku u šake na milost i nemilost.

– Eno, dolaze moji prijatelji! – povikao je Džordžijanac i pokazao rukom prema dolini.

Začudo Morison je progutao mamac. Iznenadeno je okrenuo glavu i u sledećem trenutku je puška promenila vlasnika. Razbojnik je pokušao da se maši za „kolt“, ali se na njegovo užasavanje u neznančevoj desnici već zasvetlucalo oružje.

– Tako, amigo, sada su aduti u mojim rukama. Dakle, šta tražiš ovde?

Sada je odgovor izostao. Morisonovo lice postalo je samo mračnije i odbojnije.

– Jesi li sam? Opet bez odgovora.

– Kako želiš, amigo. Vezaću ti ruke i malo bolje osmotriti okolinu. Ti ne očekuješ jednu osobu, nego više njih...

Očigledno zbunjen i iznenađen, Morison je podigao glavu.

– Otkud ti to znaš?

Holidej se osmehnuo prezrivo.

– Imaš pravo da pogađaš tri puta. Napred, okreći se! Teško tebi ako se samo makneš s mesta. Znaj da si jutros poslednji put video sunčev izlazak.

Morison je poslušao. Kockar ga je razoružao, prišao njegovom konju i iz bisage uzeo nekoliko kožnih remenova. Iskoristio ih je da razbojniku veže ruke na leđa.

– Hajde, lezi tamo! – naredio je Džordžijanac.

Razbojnik je to učinio, ali neobično sporo. Holidej ga je motrio oštro. Nije mu, pri tome, promaklo da Morison sve vreme baca poglede prema dolini, kao da iz tog pravca nekoga očekuje. Pošto je Morison legao, kockar mu je vezao i noge. Trebalo je biti krajnje oprezan, jer ovaj lupež nije bio sam.

Holidej se vinuo u sedlo. Poterao je konja uzbrdo i stigao do vrha proplanaka. Vezani razbojnik je sada počeo glasno da doziva. Džordžijanac je odjahao još gotovo milju u pravcu severa. Tada ih je primetio kako nailaze s leve strane, iz doline. Dva čoveka i jedna žena!

I oni su primetili Holideja, kliznuli s konja i podigli puške.

Kockar se, takođe, bacio na tlo. Samo što je to učinio i priljubio se uz zemlju, a prvi metak mu je prozviždao iznad glave.

– Prokletstvo, šta se ovde zbiva? – promrmeljao je Holidej sebi u bradu, uperivši svoju „vinčesterku“ prema dolini.

Sve je bilo u najmanju ruku veoma čudno. Postojalo je samo jedno logično objašnjenje. U pitanju su razbojnici, kojima je potera za petama, pa zbog toga pucaju na svakog koga sretnu. To se moglo i pretpostaviti iz Morisonovog držanja. Razbojnika je interesovalo da li je Holidej sam.

Razbojnici iz doline više nisu mogli da vide Holideja. Ležao je priljubljen uz tlo i puzeći se približavao ivici kotline.

Ubrzo je primetio da su dva razbojnika iščezla. Njihovi konji su još uvek bili dole. I žena takođe. Sedela je nepomično u sedlu i gledala prema obronku.

Kockaru je bilo jasno da su lupeži hteli da mu se prišunjaju i napadnu s leđa. Čekao je strpljivo punih deset minuta, a onda čuo šum. Mora da je dolazio iz pravca oskudnog žbunja meskvite, koje se nalazilo na pedeset koraka rastojanja. Dva puščana metka zazviždala su nedaleko od Džordžijan-

ca. On je odmah uzvratio vatrom cilja-jući u žbunje.

Odgovor je bio prodoran krik. Holidej je spustio pušku i hitro potrčao prema velikom kamenu, iza kojeg se mogao zakloniti. Nije se još ni spustio iza njega, a iznad glave mu je prosvirao metak.

– Sad ću vas potprašiti – procedio je kockar kroz zube i nanišanivši „kolt” zasuo žbunje pravom kišom usijanog olova. Kada je hteo da napuni magacin revolvera, čuo je krckanje grana. Pogledao je prema žbunju.

Dva čoveka su se kotrljala niz strmini prema njemu. Bili su teško ranjeni. Bez žurbe je otišao do svog konja, uzeo iz bisaga torbu s lekovima i zavojem i vratio se do ranjenika. Oduzeo im je oružje, previo ih, a onda sišao u dolinu do devojke.

Lulu Hagins je već puna dva dana živela u košmaru. Njeno jasno sećanje završavalo se tamo gde su je nečije snažne ruke grubo izvukle iz poštanske kočije. Sećala se ljubaznog starijeg gospodina koji je stajao kraj točka podignutih ruku. Nikada neće zaboraviti užasnu pucnjavu! Dalje više ničega nije mogla da se seti.

Mlada žena bila je prava lepotica. Tamne, tužne oči predstavljale su divan kontrast bujnoj, zlatnoplavoj kosi. Imala je uzano lice i lep vitak stas.

Lulu Hagins je gledala jahača kako se približava. Pogled joj je bio prazan, tup. Grčevito je stezala vrh sedla. Holidej je zaustavio konja ispred nje. Kao lekar, odmah je znao da se mlada žena još uvek nalazi u nervnom šoku.

– Halo, gospođice – rekao je ljubazno – Mislim da treba da odjašemo milju, pa onda da se odmorimo.

Mlada žena nije odgovorila ništa, samo ga je posmatrala netremice.

Kockar je sjahao i prišao konjima dvojice razbojnika. Vezao ih je međusobno i poveo do svog ždrepcu. Ponovo se vinuo na konja i poveo za uzde i belu kobilu, koju je jahala devojka.

Marion Morison je još uvek ležao na istom mestu, na kojem ga je Holidej ostavio. Kada je ugledao ženu i dva konja bez jahača, žestoko je opsovao.

Džordžijanac je pomogao ženi da siđe s konja, stavio pokrivač u senku kamene izbočine i rekao zaštitničkim tonom.

– Sedite ovde, gospođice. Idem da vam donesem da nešto popijete.

Pošto je to obavio, oslobodio je Morisona veza.

Razbojnik je trljao ukočene zglobove i gledao Holideja očima punim mržnje.

– Šta ste učinili s tom ženom? – zapitao je Morison.

Naravno, lupež se pravio nevešt.

– Tu ženu nikada nisam video. Dok je izvukao „kolt” iz opasača.

– Možda ćeš sada dobiti volju da govoriš. Pogledaj ova dva konja bez jahača.

Morison je obrisao maramicom znoj sa čela.

– U redu, bio sam s onom dvojicom u društvu.

– Ko je ova žena?

– Sreli smo je usput. Pridružila nam se. Preteća drška revolvera, podigla se za nekoliko santimetara.

– Nemam volje da dalje slušam tvoju priču. Uostalom, od nje ću saznati

sve što me zanima. A sada je s tobom svršeno. Treba li nekoga da obavestim gde si ostavio kosti?

– Prokletstvo, nećeš valjda tek tako ustreliti čoveka koji čak ne može ni da se brani?

– Idi po svoga konja, Morisone, ali nemoj pokušavati da odmagliš. Uveravam te da nećeš stići daleko!

Razbojnik je krenuo. Na kratkom putu do konja misli su mu grozničavo letele kroz glavu. Da li da pokuša bekstvo? Bez oružja u ovom kraju? Ne, bila bi ludost.

Holidej je prišao Lulu Hagins.

– Ne brinite, gospođice, vraćam se za deset minuta.

U međuvremenu se Morison vratio.

– Šta sad treba da radim?

Kockar je pokazao na konje dvojice ranjenih lupeža.

– Izvadi iz bisaga namirnice i zavoje i stavi ih na svog konja.

Zločinac ga je pogledao začuđeno. Zar ovaj čovek hoće da ga povede? Možda do prvog šerifa? Tešilo ga je da do čuvara zakona treba provaliti dug put, na kome se mogu ukazati bezbrojne mogućnosti da se izvuče iz ove paklene situacije.

Uskoro su stigli do mesta na kojem su se nalazili ranjeni razbojnici.

Morison je skočio s konja i kleknuo svojih prijatelja.

– Prokletstvo, oni su još živi!

– Dobro si rekao, još. Ukoliko ne ostaneš uz njih, biće najkasnije za dva dana mrtvi!

– To znači dakle...

– Da ćeš još jednom izvući živu glavu!

– Zbog čega ih nisi dokrajčio?

– Skidaj bisage sa svog konja.

– Hoćeš da uzmeš mog konja?

– Da, upravo to nameravam.

– Ali ne možeš me ostaviti ovde bez konja. Kako da odem odavde?

– I ne treba da odeš. Tu leže dva tvoja prijatelja koje treba negovati. Za to ti konj nije potreban. Ostaćeš pored njih da ih neguješ i da sačekaš šerifa.

* * *

Sunce je već počelo da klizi prema zapadu, kada je Holidej stigao do mesta na kome je ostala devojka. Pokrivač je ležao ispod kamenog ispusta, ali devojke nije bilo. Bila je iščezla. Kockar je na brzinu pokupio sve stvari, vezao dva konja za svoje sedlo i odjahao u najvećoj žurbi.

Našao je devojku tek sledećeg jutra. I to nedaleko od mesta sa kojeg je krenula. Ležala je nepomično na zemlji, a bela kobila je strpljivo stajala kraj nje. Dok Holidej je skočio s konja i okrenuo devojku na leđa. Lice devojke bilo je blede, gotovo prozirno. Na desnoj strani čela uhvatila se krvava skrama.

Lulu Hagins je disala jedva čujno.

Ispostavilo se da rana nije opasna, ali isto tako, nije bilo isključeno da je devojka dobila jači potres mozga.

Očistio joj je ranu i dao nekoliko kapi viskija. Posle izvesnog vremena, Lulu Hagins je otvorila oči. Ovoga puta u njima se ogledao život. Pogledala je kockara iznenađeno i upitno.

– Gde sam?

– Sada ste na sigurnom – uzvratio je Džordžijanac.

Za trenutak je sklopila oči i bolno razvukla usta.

– Bilo je jezivo... nikada to neću zaboraviti. – Pridigla se i postavila sledeće pitanje. – Ko ste vi?

– Zovem se Holidej.

Devojka je nabrala obrve kao da napregnuto razmišlja.

– Zar to ime nisam već čula?

– Možda. Sigurno ima još ljudi koji se tako zovu. Nemojte time razbijati glavu. Potrebni su vam odmor i mir. Potražiću zgodno mesto za prenoćište, gde ćete se odmoriti do sutra.

Našao je odlično mesto. Drveće je bilo okruženo žbunjem. Proplanak je bio zaštićen i sakriven od pogleda. Bilo je srećom dovoljno mesta i za konje.

Uprkos iscrpljenosti, Lulu Hagins nije zaspala odmah. Pridigla se i naslonila leđima na stablo.

– Kako ste me našli, mister Holideje? Ja se gotovo ničega ne sećam.

Kockar joj je u nekoliko rečenica ispričao šta se odigralo. Devojka ga je posmatrala ispitivački.

– Gotovo je neverovatno da ste s onom trojicom zlikovaca uspeli da izađete na kraj.

Ispričala mu je o napadu na poštansku kočiju i ubistvu putnika.

Holidej je slušao pažljivo.

– Kada stignemo u prvi grad, možete da prijavite razbojнике.

Posle ovog kratkog razgovora, legla je i spavala do jutra. Doručkovali su, osedlali konje i nastavili put.

Hrabro je izdržala prilično dug put, iako je glava očigledno bolela. Kako su najzad stigli do stanice za zamenu konja, odjednom je pustila uzde. Verovatno bi pala, da je Holidej u poslednjem trenutku nije prihvatio.

Lulu Hagins je bila bez svesti. Napor joj je odneo poslednje iskre snage.

VII

Stanica „Vels Fargo” kompanije nalazila se usamljena i kao napuštena usred prerije.

Sunce, vetar i kiša ostavili su neizbrisive tragove na ovim drvenim građevinama. Iza kuća se nalazio koral. Svaka četiri dana ovuda je prolazio četvoropreg.

Ponekad ne bi dolazio. Čuvar stanice Vajat Kvin je onda naravno znao da je poštanska kočija opet napadnuta.

Kvin je radio na ovoj stanici još od dana kada je linija uspostavljena. Žena mu je umrla pre mnogo godina. Kompanija je poslala kao ispomoć jednu staru Crnkinju.

Trebalo je pored zamene konja i timarenja, okrepiti i goste posle dugog puta. To je bio posao debele Lusil.

Tog popodneva, sedeo ja na ogradi koral i pušio. Lulu nikada nije vadio iz usta, izuzev dok je spavao. Primetio je Holideja i Lulu Hagins još izdaleka. Nije se često događalo da jahači nailaze iz pravca planina, pa je bio radoznao.

Kada su se približili na dve stotine jardi, skočio je sa ograde i uzviknuo.

– Grom i pakao, pa to je žena. – Okrenuo se prema kući i pozvao.

– Lusil, mislim da je posao za tebe!

Lusil je imala dobroćudno lice, uokvireno belom maramom. Podbočila se i upitala.

– Gde je taj posao?

– Tamo – uzvratio je Kvin i pokazao u pravcu prerije.

– Pa, to je žena! Izgleda da je bez svesti! – Crnkinja se prekrstila. – Idem da pripremim sobu!

U međuvremenu je Holidej stigao do stanice. Kvin mu je pomogao da skine ženu s konja.

– Šta se dogodilo? – pitao je ne vadeći lulu i pokazujući na zavoj.

– Nije ništa opasno. Potreban joj je samo odmor.

Kockar je položio devojkicu na postelju.

– Možete sada da idete – rekla je debela Lusil odlučno.

Džordžijanac je bio uveren da se Lulu nalazi u najboljim rukama.

* * *

Kloparajući, uz oblak prašine, uletela je poštanska kočija u dvorište stanice.

Kvin je otvorio vrata kočije.

– Kratak odmor, dame i gospodo! Možete nešto pojesti ako želite.

Tri čoveka su izašla iz kočije. Obična lica, koja ništa ne govore. Verovatno putujući trgovci. Dvojica su bili debeli, a treći je, za razliku od njih, po mršavosti neodoljivo podsećao na jarbol.

Crnkinja je postavila sto i dve klupe u senku.

Holidej je izašao malo u preriju. Bilo mu je prijatno da malo prošetati. Iznenada je čuo topot kopita. Okrenuo je glavu i pogledao prema severu. Grupa od devet jahača približavala se stanici u divljem galopu. Projahali su pored njega i zaustavili se pred staničnom zgradom.

Kockar je nastavio šetnju. Nikada, uostalom, nije bio radoznao. Šta ga se uostalom tiču ovi ljudi?

Vratio se posle četvrt sata u stanicu. Kočija je još bila tu, a i grupa jahača. Nešto se ipak promenilo. Kada je stupio u dvorište, bilo je nekako čudno tiho, iako je bilo dosta osoba. Holidej je hteo da uđe u stanicu, kada ga je nečiji poziv prikovao za prag.

– Stoj!

Džordžijanac se okremio i ugledao devet uperenih revolverskih cevi. Jedan od ljudi bio je šerif.

– Čemu sad to? – upitao je Holidej mirno.

– Vi ste uhapšeni! – glasio je odgovor.

– Ako hoćete da me uhapsite, morate mi bar navesti razlog.

– Vi ste iza brda napali poštansku kočiju „Vels Fargo” kompanije i opljačkali je. Našli smo trojicu putnika. Bili su mrtvi.

– Kako ste došli na to da sam ja...

– Vi ste ovamo doveli ženu.

– To jesam. Ali, molim vas, pitajte nju gde sam je i pod kojim okolnostima našao.

– Pokušali smo, ali je bez svesti.

– Onda morate sačekati da se osvesti!

– Za to mi nemamo vremena.

– A ja nemam volje da dopustim da me bez razloga hapsite.

Holidej je sve vreme oštro posmatrao šerifa i njegovih osam pratilaca. Među njima mu se jedan jedini učinio opasnim. Ostali nikako ne bi pucali u njega. Izgledali su kao ljudi koji su pošli da pomognu da se razbojnik izvede pred sudiju.

Onaj jedini, koji je delovao opasno, nikako nije po izgledu i utisku spadao među ostale. Na njemu je sve bilo ta-

mno: kožno odelo, crni šešir, kreolska put i crni konj.

Džordžijanac se obratio šerifu.

– Trojicu razbojnika, koji su napali poštansku kočiju, možete naći iza brda, na kraju peska.

Čuvar zakona se nasmejavao grohotom.

– Ako je tako, onda razbojnici nisu imali nikakva druga posla no da nas čekaju.

– Drugo im nije preostalo – uzvratio je Holidej. – Dvojica od njih su teško ranjeni, a treći ima dosta posla da ih neguje. Osim toga, nemaju konje.

U razgovor se umešao čovek u crnom.

– Nije loše izmišljeno, momče. Pitanje je samo ko bi u to poverovao!

Holidej ga je hladno odmerio, pa je pozvao čuvara stanice.

– Mister Kvin!

Stari se nerado odazvao.

– Šta je? – promrsio je preko lule.

– Kažite, molim vas, ovoj gospodi koliko sam konja bez jahača doveo.

– Tri – odgovorio je Kvin i vratio se u stanicu.

– Treba li to da znači da ste se vi borili sa razbojnicima? – upitao je šerif žustro.

– Pa, tako nekako!

– I da ste oslobodili mladu ženu?

– Rekao sam vam da će vam ona odgovoriti čim se bude osvestila.

Ponovo se umešao jahač u tamnom kožnom odelu.

– Na to ćemo možda morati dugo da čekamo. Kažem vam, ljudi, to je neka lukavo smišljena podvala. Momci su znali da nam ne mogu umaći, pa su se zbog toga odvojili. Ovaj ovde – pritom

je pokazao na kockara – hoće da izigrava ulogu viteza. Tobož je oslobodio ženu. Dok mi budemo tragali po brdima, on će umaći. Posle toga će se lupži naći na ugovorenom mestu, a mi ispasti budale!

Ovo objašnjenje nije ostalo bez uticaja na ostale jahače. I na čuvara zakona je ostavilo snažan utisak. Delovalo je logično i domišljato. Istini za volju, ovog čoveka u crnom nisu baš poznavali. Zatekao se slučajno u gradu kada se potera sakupila, rekao im je ime i pitao da li može da im se pridruži. Šerif se, naravno, radovao svakom čoveku spremnom da traga za razbojnicima i prihvatio ponudu.

Holidej je sa svoje strane mirno saslušao izrečenu verziju.

– Vi se, izgleda, vraški dobro razumete u takve stvari.

Lice čoveka u crnom je potamnelo. Oči su mu sevnule opasno.

– Vi se još usuđujete da na taj način govorite, čoveče!

Nije ni završio rečenicu, a već je potekao revolver.

Metak je zafijukao i izbio mu oružje iz ruku. Džordžijanac je munjevito potekao „kolt” i opalio, a da se nije ni primetio nikakav pokret.

Jahač u crnom je prebledeo kao kreč. Trljao je bolni zglobov ruke, nesposoban da proslovi reč. I ostali su sedeli ukipljeni u sedlima, ne shvatajući šta se uopšte zbiva.

Holidej je još uvek držao „kolt” u ruci. Obratio se šerifu.

– Pobrinite se da vaši ljudi ne pokušavaju slične besmislice, mislim, da potežu oružje bez opomene. Ja sam vam rekao šta sam imao da kažem. Konje

trojice razbojnika možete da povedete sa sobom.

Crni nije mirovao.

– Zar da tako nešto dozvolimo? Razbojnik se drznuo da na nas uperi oružje. Ustrelite ga, ljudi, kao besnog psa!

– To bi ti, izgleda, odgovaralo – primetio je Holidej mirno.

– Da imam oružje...

– Imao si ga. Nego, bilo bi bolje da budeš malo tiši. U protivnom bih mogao malo podrobnije da se raspitam o tebi. Ne verujem da bi ti odgovaralo...

– Šta to treba da znači? – malo je ustuknuo.

– Shvatio si ti dobro. Razbojnici su mi u brdima štošta ispričali, doduše, ne dobrovoljno.

Sada je jahač u crnom upadljivo prebledeo. Šerif i ostali jahači su ga odmerili podozrivo.

– Šta piljite u mene? Bolje bi bilo da pripazite da ovaj lupež ne umakne!

– Sada je dosta, čoveče! Još jedna slična reč i skinuću te s konja usijanim olovom!

– Kakva hrabrost – ustreliti čoveka bez oružja!

Kockar je prišao izazivaču i povukao ga s konja.

– Hajde, drži svoj „kolt“!

Šerif se umešao ljutito.

– Mi nismo prevalili toliki put da bismo gledali dvoboj!

Holidej ga je prekinuo.

– Moram prvo ovom razmetljivcu da zapušim usta, a ovo je jedini način.

Crni jahač je podigao oružje iz prašine, a ostali su uzmakli. U dvorištu stanice za zamenu konja, postalo je neuobičajeno tiho.

– Sada ću ti izbušiti lepu rupu u glavi. Pre nego što odeš na onaj svet, treba da saznaš moje ime. Zovem se Bob Houp, sigurno si već čuo za mene.

Da, to su ime već gotovo svi čuli. Pripadalo je nadaleko poznatom revolverašu.

– Ali, vi ste meni rekli da se zovete Lenard Slaj?! – uzviknu šerif.

– Nije baš neophodno da svako zna moje ime – iscerio se revolveraš. Ponovo se osećao sigurnim, gospodarem situacije.

Pogledi, koji su sada bili upravljani na Doka Holideja, pokazivali su duboko sažaljenje. Na njegov život niko ne bi položio ni probušen cent. Čudilo ih je ipak kako mirno nastavlja da puši.

Dužnost šerifa bila je da spreči ubistvo. Naime, niko to, pa ni on, nije smatrao ravnopravnim dvobojem.

– Do dvoboja neće doći – rekao je odlučno i poterao konja između dvojice.

Revolveraš je tada pokazao svoje pravo lice.

– Gledaj da se što pre skloniš odavde, debeljko, inače ću te izbaciti iz sedla!

Dok Holidej je opomenuo šerifa.

– Učinite ono što vam je rekao. Ja sam ga izazvao na dvoboj. Vi, kao čuvar na, dobro znate da fer dvoboj ne smete sprečavati!

Nemajući kud, šerif je počeo da odbrojava: jedan, dva... tri!

Prolomio se pucanj. Za njim odmah i krik.

Bob Houp nije stigao ni da izvuče „kolt“ do kraja. Metak mu je prosvirao zglob ruke.

Holidej je metkom iz opasača napunio magacin.

Šerif je tek sada otvorio oči. Kada je video da je stranac još na nogama, samo što od iznenađenja nije pao s konja.

Čuvar stanice je istrčao iz kuće. Kada je video da Houpova ruka krvari, uzviknuo je – Neko ga mora odmah previti! Ima li među vama neko ko to ume?

Šerif je ćutke odmahnuo glavom. Jedan od njegovih ljudi je sada pažljivo posmatrao Holideja. To je uostalom činio sve vreme. Sada, međutim, pošto je dvoboj okončan nije skidao pogled sa njega. Posle nekoliko trenutaka oklevanja priterao je konja bliže.

– Mi ovde imamo lekara.

Šerif ga je pogledao začuđeno.

– To je za mene novost, mister Porter!

– Ja ga, istina, nisam nikada u životu video, ali sam mnogo slušao o njemu. On je lekar, ustvari zubar i zove se Dok Holidej.

Prvi je shvatio ranjeni Houp.

– Pseto, pogano pseto, to si prećutao!

– Trebalo je da te ubijem, razbojniče. Bilo bi manje divljih zveri na Zapadu! – uzvratio je Džordžijanac.

Ranjeniku je ruka žestoko krvarila, pa se jedva držao na nogama. Pošto je Lusil donela zavoj, Holidej mu je previo ranu.

– Kako stoje stvari? – upitao je šerif. Holidej je slegnuo ramenima.

– Šaka će mu ostati ukočena.

– Zašto ga niste ubili, mister Holidej?

– To će učiniti neko drugi.

– Drugi? – iznenadio se čuvar zakona. – Otkud vam ta pomisao? Kome je stalo da ga ubije?

– Dželatu!

Bila je to reč od koje su se čak i ovi surovi ljudi stresli.

– Zbog čega, dželat?

– On je bio jedan od razbojnika koji su napali poštansku kočiju.

Sada su i ostali jahači prišli bliže.

– Nemoguće! – povikao je jedan od njih.

– Pridružio nam se da zajedno s nama goni razbojnike!

– Da. Hteo je da krene sa vama i navede vas na pogrešan trag.

U tom trenutku debela Lusil je izašla u dvorište.

– Gospođica bi htela da govori sa mister Holidejem. Osvestila se.

– Sada ćete odmah saznati istinu, šerife. Hajdete sa mnom!

Krenuli su za crnkinjom u kuću. Holidej je prvi stupio u sobu.

Lulu Hagins nije ležala u postelji. Sedela je u naslonjači kraj prozora i osmehnula se.

Kockar joj je prišao.

– Treba da ostanete u postelji, gospođice!

Odmahnula je glavom.

– Osećam se odlično!

– Pa, to vi najbolje sami znate. Mogu li da vam predstavim čoveka koji je krenuo potera sa još osam ljudi, da bi vas spasao?

Lulu je potvrdno klimnula glavom, a Holidej je uveo šerifa.

Za nekoliko minuta sve je bilo razjašnjeno. Lulu Hagins je pošla u dvorište i pogledala onesvešćenog Houpa. Sa neskrivenim užasavanjem je okrenula brzo glavu i prošaputala – On je bio među napadačima.

Još izdaleka ugledali su par lešinara kako kruže nad brdima.

Džordžijanac je pokazao šerifu gladne ptičurine.

– Nije trebalo ni da krećem s vama. One vam sasvim lepo pokazuju put.

Grupa jahača je došla do vode. Šerif je od kompanije iznajmio prerijska kola, kako bi u njih utovarao ranjenike. U njih su smestili i revolveraša Houpa.

Marion Morison je ostavio svoje prijatelje na cedilu i nestao bez traga. Jedan od ranjenika je podlegao povredama. Dokrajčilo ga je nemilosrdno sunce, a drugi je još davao znake života.

– Nećete uspeti da ga prebacite do zatvora, on umire – rekao je Holidej. – Uostalom, ono što su on i njegov već umrli prijatelj preživeli, gore je od samih vešala. Stigla ih je zaslužena kazna.

Holidej se vratio u stanicu za razmenu konja, a šerif je odveo Houpa u svoj grad.

Morison je opet uspeo da mu uma kne.

Marion Morison je gledao za jahačima.

– Mogao sam i da pretpostavim da će se onaj pas vratiti. No, bar sada znam da sam ih se oslobodio.

Morison je ležao pritajen samo dve stotine jardi od mesta na kome su jahači sahranili dvojicu njegovih prijatelja. Ustao je, prebacio preko leđa pokrivač u kojem su se nalazile namirnice i ču- ture s vodom i krenuo iz žbuna. Prošao je ravnodušno pored grobova svojih

prijatelja, koji su podlegli ranama njegovom krivicom.

Videvši da se opasni Holidej odvojio od šerifove grupe i krenuo prema dolini, pitao se: kuda li je, do đavola, odjahao?

Znao je da nadaleko i naširoko nema mesta na koje bi mogao da odvede devojku, izuzev na stanicu za zamenu konja. Međutim, samo tamo je mogao da se dočepa oružja i konja.

Popodne istog dana, kada je razbojnik Marion Morison spavao u jednoj udoljici nedaleko od stanice za zamenу, Holidej je upravo napustio stanicu u društvu Lulu Hagins. Džordžijanac je pokušao da ubedi devojku da nastavi put poštanskom kočijom, ali je ona užasno strahovala od Mariona Morisona, jer, bio je na slobodi i najverovatnije negde u blizini drumа.

U stanici je ostao stari Vajat Kvin i durljiva debela crnkinja Lusil. Čuvar je te noći iz neobjašnjivih razlogа bio uznemiren. Mislio je da je to zbog događaja koji su se nedavno odigrali. Nije mogao da spava.

Izoštren instinkt ga nije ni ovog puta izneverio. Naslutio je da mu pretila opasnost.

Vratio se u kuću i uzeo „sačmaricu”. Otkočio je oružje i čekao, ne znajući ni sam šta.

Tada je prvi put začuo nepoznat šum. Međutim, nije dolazio iz prerije, nego iz stanice za zamenu konja. Zvučalo je kao škripa peska pod nečijim čizmama.

Kvin se oprezno povukao nazad prema kući, pa nastavio priljubljen uz zid

sve do korala. Osam konja je uznemireno rzalo. Dakle, neko se ušunjao. Opet konjokradica!

Odlučio je da puca, ako samo bilo šta primeti ili čuje. Međutim, nije primetio ništa. Stranac se odlično snalazio u ovom poslu.

Razbojnik je morao da bude oprezan, jer oružje nije imao. Ležao je samo pet koraka udaljen od čuvara stanice, čvrsto priljubljen uz tlo. Video je Kvina kako se približava. Nije mu promaklo ni da ima pušku u ruci.

Čuvar nije hteo da preuzima inicijativu, nego je čekao da se konjokradica oda.

Stari nije ni pomišljao da preuzme inicijativu. Imao je vremena; neka se lopov sam izda. Tako su prošli minuti. Marion Morison je postao nemiran, morao je da požuri. Pokušao je lukavstvom, pipao je tlo ispred sebe, tražeći kamen. Međutim, i taj šum nije promakao oštrom uhu starog Kvina. Razbojnik je našao mali kamen i bacio ga nekoliko jardi u stranu. Čuvar stanice bi mogao sada da puca, ali, nije imao određen cilj, jer je samo pretpostavljao gde se čovek nalazi. Ne, nije pucao. Učinio je nešto drugo, zbog čega je kasnije mogao sebi od besa da odgrize jezik.

– Na taj mamac ne nalećem, burazeru! – otelo mu se. Posle toga počeo je razgovor, koji bi se mogao nazvati jednim od najneobičnijih.

– Šta vi tražite uopšte ovde?

– Glupo pitanje – konačno je uzvratio Morison kroz zube. Stavio je šaku pored usta, kako bi se njegovom susedniku učinilo da glas dolazi iz drugog pravca.

– Znači, hoćete da ukradete konja?

– Divim se vašoj oštroumnosti.

– Zašto ne kupite konja, čoveče?

Morison se nasmejao grohotom.

– Zbog toga što moj novac leži u banci u Sent Luisu, a do tamo mi je vrlo teško da odem pešice, jer je daleko.

– Mogli biste da radite. Rančerima nikada nije suvišan vredan kauboj.

– Ja zarađujem novac na lakši način.

– Mogu da pretpostavim. Krađom konja.

Morison se i dalje smejao.

– Nipošto, i to mi je previše naporno. Počeo je da se hvali svojim nedelima.

– Moram priznati da me zanima zbog čega je čovek, koji tako bez muke zarađuje novac, prinuđen da krade konje?

– pitao je stari.

– Može se ponekad biti i baksuz – uzvratio je Morison.

– Tako dakle. Ovoga puta niste imali sreće?

– Pogodili ste. Poštanska kočija koju sam napao, nije mi donela ništa. Novca u njoj nije bilo, iako sam dobio navodno sigurna obaveštenja.

Tek sada je starom čuvaru stanice sinulo da su Holidej i Lulu Hagins govorili o tome kako je jedan ubica uspeo da pobegne. Prokletstvo, možda je to upravo ovaj čovek.

– Da li je u kočiji bila jedna žena? – raspitivao se Kvin.

Morison je zviznuo kroz zube.

– Dakle, bila je ovde? To sam i pretpostavljao. Je li s njom bio i onaj?

– Ne znam na koga mislite?

– Na čoveka koji ju je ovamo doveo.

– Naravno. To je bi Dok Holidej – uzvratio je Kvin.

– Dok Holidej – ponovio je razbojnik.
– Znam da je to bio on i da njemu mogu da zahvalim što me je sve ovo zadesilo. No, dobro, vratiću mu to sa kamatom. Njega neće biti teško naći na Zapadu. Budite sigurni da ću ga naći.

Šta da činim, razmišljao je grozničavo stari Kvin. Ako još budem čekao, naplašće me. Moram ga srediti pre nego što me ubije. Odlučio se na lukavstvo.

– Vi ste, dakle, zapali u škripac, i to pogan. A razbojnik ste, kao što ste mi i sami ispričali. No, ja verujem da čak i razbojnici bar jednom u životu mogu da održe reč.

– Znam tu pesmu. Govorite šta hoćete!

Vajat Kvin je morao da učini napor i govorio je mirno.

– Vama je potreban konj. U redu. Ja ću vam jednog prodati.

– Ali rekao sam vam da nemam novca.

– S tim sam računao. Možete mi poslati pare poštanskom kočijom.

– I vi doista verujete da bih ja to učinio?

Kvin se izvlačio.

– Ja to ne verujem, ali se nadam da ćete ipak tako postupiti, jer sam siromašan čovek.

Marion Morison je počeo da podozreva. Na celom Zapadu nema budale koja bi razbojniku poklonila konja. Ipak, prihvatio je igru.

– U redu, pristajem.

Krupne graške znoja orosile su Kvinovo lice.

– Idite u koral i uzmite konja, a ja ću u međuvremenu da donesem uzde. Sedlo nemam.

Morison je ponovo prasnuo u grohotan smeh.

– U redu, shvatam. No, možda je bolje da vi idete po konja, jer moglo bi se desiti da izaberem najboljeg.

Pročitao me je, proletelo je starom kroz glavu. Šta sada da činim? Dok je oklevao, razbojnik mu je doviknuo iz mraka.

– Šta je? Taj predlog vam se ne dopada? Mogu da mislim. Ni meni se ne dopada vaš predlog. Ako bih sada ustao i pošao prema koralu, mogao bih lako umesto konja da dobijem metak.

– Da, dobili biste ga – uzvratio je starac, ne mogavši više da se savlađuje.

– Budite mirni, taj vas metak neće mi moći ni sada, jer ako treba, ja ću da čekam ovde do zore.

– Cenim da zoru dočekati nećete.

Morison se već nekoliko minuta pomerao santimetar po santimetar, nečujno i neprimetno kao leptir. Hteo je da priđe Kvinu, tako da se u jednom skoku može baciti na njega. Bilo mu je jasno da može da natrči na metak ili oštricu noža, ali, to je morao da rizikuje.

Uzbuđeni starac nije primetio da mu se protivnik približava. Bio je čak blizu toga da doista razbojniku pokloni konja. Iznenada se pred njim stvorila senka. Instinktivno je povukao obarač. Prolomio se krik, a onda je jedno teško telo palo na Kvina.

– Prokleta pseto! – siktalo je Morison.

– To je bio poslednji metak koji si u životu ispalio.

Starac se očajnički branio, Morison je bio mlađi i jači, i uskoro su žestoki udarci pesnicama pljuštali po sedoj glavi. Kvin je izgubio svest.

Crnkinja, koju je metak probudio iz sna, odjurila je u kuhinju, uzela jedan od najvećih bakarnih sudova i izletela u dvorište. Odjednom, sasvim neočekivano, razbojnika je pogodio težak udarac u potiljak, tako da je za nekoliko trenutaka izgubio svest. To je debela Lusil udarila razbojnika bakračem. Da je još nekoliko puta zamahnula, ova ponoćna borba bila bi srećno okončana.

Ovako, Marion Morison je ponovo došao svesti, otresao glavu i ustao, a onda se kao divlja zver ustremio na crnkinju. Lusil je samo zakolutala očima i od straha se onesvestila. Vajat Kvin nije osećao udarce pesnica, koji su ga pogađali i dalje, jer je, kao što se zna, bio bez svesti.

Kada je Marion Morison prestao da se pokreće, na istoku se već pomaljao novi dan.

VIII

Rejmond Porter je skrenuo teška kola u dvorište stanice. Kočnice su jako zaškripale i kočija se naglo zaustavila. Porter je vozio na ovoj deonici već sedam godina, pa je tako poznavao Kvina i njegove navike. Još nikada se nije dogodilo da čuvar stanice nije stajao pred svojom kućom u trenutku kada je kočija ulazila u dvorište.

– Hej, Vajate, gde si? – vikao je Porter. Odgovor nije došao.

Vozač je sišao sa svog sedišta, pa onda prišao vratima kočije i otvorio ih.

– Ovde ćemo se odmoriti, ljudi – sapostio je putnicima. – Možete prezalogajiti, a dobićete nešto i za piće.

Međutim, toga dana, nije bilo ništa ni za jelo ni za piće.

Putnici su izašli, stajali su isto tako bespomoćni u dvorištu kao i sam vozač. Porter je pokušao da spase situaciju, pokazujući na klupe pred kućom.

– Sedite i pričekajte, ja ću čuvaru najaviti da smo stigli. Sigurno je kod konja, pa nas nije čuo.

I doista, Vajat Kvin nije čuo kola, nije ni mogao da ih čuje, jer je bio mrtav.

Rejmond Porter ga je našao u koralu. Crnkinja je čučala kraj njega. Mora biti da je skrenula s uma, jer je pevušila neku monotonu melodiju na jeziku koji niko nije mogao da razume.

Porter je prišao Crnkinji s leđa i dodirnuo je po ramenu.

– Šta se dogodilo, Lusil?

Crnkinja mu je uputila pogled koji je ličio na ludački.

– Ništa.

Nastavila je da peva.

– Ništa? – ponovio je Rejmond Porter i nagnuo se nad Kvina. – Pa, on je mrtav! Ubijen je!

Sručila se u postelju potpuno iscrpljena i van sebe. Sam je morao da zameni konje. Nastavio je da vozi kočiju do sledeće stanice, koja se nalazila četrdeset milja zapadno. Posle nekoliko dana došli su ljudi i sahranili Vajata Kvina. Povelili su i Lusil. Stanica je dobila novog čuvara i nikada se nije saznalo ko je ubica starog Kvina.

Bilo je jedanaest sati uveče, a grad još nije spavao. Kroz prozore saluna padala je žućkasta svetlost na prašnjavu ulicu. Zvuci muzike dopirali su do bočnih uličica u noć. Odjekivao je žen-

ski smeh i orili se grubi muški glasovi: noćni život grada na Zapadu.

Topot dva konja nije odjekivao glavnom ulicom, jer je zvuk bio prigušen debelim slojem prašine. Jahači su zastali pred salunom „Vatrena voda”. Čovek je pomogao devojci da siđe iz sedla.

– Ostaćemo ovde – rekao je i vezao konja za prečku.

Putovali su puna četiri dana. Stanica za zamenu konja nalazila se udaljena mnogo milja od prvog naselja.

– Vi treba prvo da dobijete sobu, a onda ću se ja pobrinuti za konje – objašnjavao je Džordžijanac i prvi stupio u salun.

Gotovo svi stolovi u lokalu bili su zauzeti. Za njima se uglavnom kockalo. Za šankom su se nalazila samo dva gosta. Bili su to kauboji, koji su navratili u ovaj elegantni salun verovatno omaškom.

Dok Holidej je prišao šanku.

Krčmar, stariji čovek prosede kose, upitao je spremno – Šta mogu da učinim za vas, mister?

– Dve sobe, dva kupanja, jedan brendi i dva bifteka.

Krčmar je beležio, ponavljajući.

– Dve sobe, jedan brendi, dva kupanja, dva bifteka... onda je podigao glavu. – Da, shvatam, dve sobe, jednu do druge, flašu brendija koja će se servirati gore i...

– Vi ništa niste razumeli. Sobu sa kupanjem za gospođicu Hagins, njoj možete i gore servirati biftek, a što se brendija tiče, natočite mi ga ovde, i to odmah.

Krčmar je uvređeno klimnuo glavom, uzeo ključ i odveo Lulu Hagins gore.

Holidej je ostao za šankom i osmotrio lokal. Odjednom se trgao. Za kockarskim stolom je sedeo čovek u tamnom odelu i pred sobom imao gomilu dolara. Lice mu je bilo krečno belo, kao izliveno od gipsa. Međutim, to belilo nije privuklo Holidejevu pažnju. Ovaj čovek je neverovatno ličio na razbojnika Mariona Morisona, tako da je za trenutak poverovao da je sam Morison za stolom.

Izgleda da je interesovanje bilo obostrano. Naime, čovek gipsanog lica se obratio tipu koji je stajao iza njegove stolice

– Poznaješ li onog tamo, Rob? – upitao je tiho.

– Nikad ga nisam video – glasio je odgovor.

– Ispitaj ga malo.

– U redu, gazda.

Rob Finli bio je mršav momak. Nije u životu učinio bogzna šta, niti je dospeo daleko. Uvek je bio oruđe u rukama drugih. Ovoga puta je bio pomagač i doušnik Stivena Morisona. Imao je lepo lice, čelično plave oči i bio uvek odeven po najnovijoj modi. No, to je samo predstavljalo fasadu. U stvari, bio je prazan kao trulo drvo. Njegova sposobnost završavala se samo malim poduhvatima i to po nalogu svog gospodara. Obavljao je zadatke kao dresirano pseto.

Prišao je šanku i stao kraj Džordžijanca. Vrhovima prstiju izvukao je cigaretu iz džepa prsluka.

– Imate li vatre?

Holidej ga je mirno odmerio i počeo da priča.

– Zovem se Lenard Slaj. Dolazim sa Juga. Rado igram poker i pijem bren-

di, zanimanje nemam, ali zato imam tri odela, sivo, boje peska i crno. Želite li da znate boju moju kravate?

Finli je buknuo. Nije bio dovoljno oštrouman da nešto odgovori, nego je bespomoćno pogledao Morisona.

– Hajde, idite – reče mu Holidej. – Vaš gazda čeka izveštaj.

Rob Finli bio je tako zbunjen da se nije usudio da pogleda stranca. Okrenuo se i vratio do kockarskog stola.

Stiven Morison je držao banku. Upitao je, ne dižući pogled sa karata.

– Dakle?

– Zove se Lenard Slaj, dolazi s Juga, rado igra poker, ima tri odela...

Stiven je okrenuo glavu i prostrelio svog pomoćnika pogledom.

– Ti si jedan idiot.

Onda je bacio karte na sto i sam prišao baru. Zastao je kraj Džordžijanaca i doviknuo krčmaru – Dva brendija!

Onda se obratio Holideju – Imate dobre oči, mister Slaj. Oštrooki ljudi su mi se uvek dopadali. Ja se zovem Stiven Morison.

Džordžijanac je odmah zaključio da je ovaj čovek brat razbojnika Mariona Morisona. Krčmar im je natiočio piće.

– Vi, dakle, igrate poker – rekao je Morison i podigao čašu.

– Da, rado – odgovorio je Džordžijanac i ispio brendi nadušak.

– Ko je ona mala koju ste doveli sa sobom?

– Moja sestra.

– Nemojte zameriti, bilo je to prosto pitanje. Retko se na Zapadu viđaju lepe žene.

Dok Holidej je krčmaru pokazao na ispražnjene čaše.

– Još dva brendija.

Stiven Morison je predložio da igraju dubl poker, to jest poker udvoje. Iako su Morisonove karte bile markirane, Dok Holidej je dobijao sve vreme. Ulog se iz deljenja u deljenje uvećavao.

Kada je ulog dostigao osam stotina dolara, Džordžijanac je upitao ko deli.

– Naravno ja – uzvratio je Morison. To naravno nije bilo tačno, ali Holidej nije stavio primedbu. Kada je dobio karte, Dok je spustio ruku na njih i zagledao se u svog protivnika.

Stiven Morison ga je pogledao začuđeno.

– Zašto ne uzmete karte?

– Upravo mi je nešto palo na pamet, mister Morison. Imate li, možda, brata?

Inače blede lice varalice na kartama postalo je još bleđe.

– Kako vam je to palo na pamet? – upitao je muklo.

– Tek onako. Možda bi to moglo biti. Ja imam dobrog prijatelja koji se zove Marion Morison.

Varalica je skočio sa stolice.

– Pa to je...

– Nije ni važno – prekinuo ga je Holidej. – Onako mi je palo na pamet.

– Vrlo je zanimljivo – počeo je sada Stiven mirnim tonom. – Ja verujem da u Sjedinjenim Državama ima dosta ljudi koji se tako prezivaju.

Holidej se složio.

– Da, sigurno. Samo je teško naći dvojicu Morisona koji toliko liče kao vi i moj prijatelj Marion. Hoćete li da nastavimo igru?

Morison je progutao pljuvačku. Privukao je karte, ali nije pogledao šta drži u ruci. Podigao je oči sa stola i prvi put video to hladno lice, ledenoplave oči

i neshvatljivu mirnoću koja je zračila iz njegovog protivnika. Prokletstvo, zar je mogao toliko da se prevari? Pre kratkog vremena mislio je da je ovaj čovek žutokljunac. Sada, kada ga je bolje osmotrio, osetio se prevarenim.

– Ko ste vi? – upitao je muklo.

– Čovek s kojim igrate poker.

– Vi se ne zovete Slaj?

Holidej je razvukao usne.

– Dobro, onda se zovem Donald.

U tom trenutku Lulu Hagins je silazila niz široke stepenice. Stala je iza Džordžijanca i upitala – Zar nećemo zajedno jesti, mister Holideje?

Džordžijanac joj je uzvratio.

– Sedite, molim vas za sto kraj prozora. Odmah ću doći. Onda se obratio krčmaru – Šta je sa biftekom?

– Odmah mister, za pet minuta.

U međuvremenu se Stiven Morison pribrao i lupio šakom po čelu.

– Baš sam budala! Nosi niklovan revolver sa drškom od slonovače i zove se Holidej. Mi ćemo igrati dalje, bez obzira što ste vi Dok Holidej, zar ne?

Nekadašnji zubni lekar se osmehnuo.

– Sasvim sigurno.

Nastavili su igru. Morison je gubio.

Krčmar je prošao pored njih sa dva tanjira u rukama.

– Jelo je gotovo, mister – rekao je preko ramena.

– Odnesite ga, molim vas, za onaj sto za kojim sedi dama – rekao je Dok i stavio novčanice u džep. Onda se obratio Morisonu. – Vi ćete me za trenutak izviniti, mister. Inače, stojim vam na raspolaganju.

Mlada žena ga je gledala uplašeno dok je prilazio.

– Pa, to je...

– Ne, to nije on, no, ja pretpostavljam da je to brat Mariona Morisona.

– Vi to svakako znate bolje od mene. Ja se Morisona sećam kao kroz maglu.

Pošto su obedovali, Holidej joj je došapnuo.

– Mislim da bi bilo bolje da se vratite u sobu.

– Zbog čega?

– Predosećam da se ovo veče neće završiti mirno kao što je počelo.

Lulu Hagins je ustala i pošla u svoju sobu. Bila je iscrpljena od dugog puta, a ipak nije osećala umor. Želela je da ostane još u društvu ovog neobičnog čoveka koji je spasao, ali nije htela da se nameće.

Džordžijanac je sačekao da uđe u sobu, a onda tek ustao od stola.

– Nadam se da vam je prijalo, Dok? – oslovio ga je Stiven prilazeći.

– Hvala, bilo je ukusno. Ali, pitam se šta bi se to vas ticalo?

– Tiče me se.

– Zanimljivo!?

– Vi kažete „zanimljivo”, Dok. Da, i za mene je zanimljivo. Konačno, ja sam svoje dolare izgubio u igri sa mister Slajom, a ne s Dokom Holidejem.

– Šta time hoćete da kažete?

– Hoću da kažem da vam taj novac ne pripada.

Onda je počelo. Stiven je potegao „kolt” iz futrole i uperio cev na grudi čuvenog kockara.

– S ovim sigurno niste računali, Dok Holideje, no, svakome se može doskočiti. Ovo je dakle „kralj” strelaca, gospodo!

Pri tom se okrenuo i ponosno pogledao goste u salunu.

Džordžijanac je zario ruke duboko u džepove, ne obraćajući pažnju na cev uperenu u grudi.

– Hoćete li da igramo dalje?

Stiven Morison je prasnuo u smeh.

– Vi izgleda niste još primetili da sedite u pogrešnom sedlu, mister. Igra je završena.

– U redu, ja sam ionako umoran.

Dok Holidej se okrenuo i pošao prema stepenicama.

U prvom trenutku Stiven nije znao šta da kaže, a još manje šta da učini. U svakom slučaju, nije mogao da mu puca u leđa naočigled svih gostiju.

– Stojte, Holideje! – doviknuo je!

Dok je nastavio da ide.

– Ustreliću vas ako ne stanete!

Najzad je ovaj zastao na poslednjem stepeniku. Obratio se ostalim ljudima ignorišući razbojnika.

– Od kada je ovaj razmetljivac u vašem gradu?

Niko se nije usudio da odgovori. Svi su strahovali od Stivena Morisona.

Tek tada se Džordžijanac obratio varalici.

– Sklanjaj tu pucaljku, kockarska ajkulo. Nemam volje da potežem oružje.

– To ćemo videti.

Salunom je odjeknuo pucanj. Metak se zario uz samog Holideja u ogradu stepenica.

Džordžijanac je počeo da silazi niz stepenice, ne ispuštajući Stivena iz vida. Ovaj je još uvek držao „kolt” u ruci. Odjednom, neočekivano, Holidej je žestokim udarcem izbio banditu oružje iz ruke.

– Vi izgleda čeznete za vešalima, prijatelju.

Gosti su počeli da se smeju.

Sav posramljen, Stiven se okrenuo i pošao prema vratima. Niko osim Džordžijanca nije slutio opasnost koja pretila. Odjednom se varalica naglo okrenuo. Dva pucnja odjeknula su lokalom. „Deringer”, koji je Stiven držao u džepu kaputa, bio je ispražnjen. Međutim, meci su promašili cilj. Holidej se naglo bacio u stranu. Morison je bacio „deringer” na pod i priskočio kauboju za šankom. Neočekivano mu je izvukao „kolt” iz futrole.

Salunom su odjeknula dva pucnja. Jedan od metaka bio je ubitačan. Morison je razrogačio oči i pokušao da krene još dva koraka napred, ali su mu noge otkazale poslušnost. Priskočio mu je Rob Finli i dovukao ga do stolice.

– Sedite ovde, idem po lekara.

– Nije mi više potreban – prevalio je Morison preko usana, a onda se skljkao.

Finli je pokušao da ga zadrži, tako da je čuo poslednje reči.

– Uzmi moj novac i nađi moga brata. On... neka me... osveti, Doka Holideja...

Finli više nije mogao da drži Morisona. Varalica je samo kliznuo sa stolice i tresnuo o pod.

* * *

Rob Finli je gonio svoga konja prema severu. Ispunjavao je još uvek zadatke koje mu je dao njegov mrtvi gospodar. Našao je u Stivenovom prtljagu dve hiljade dolara. Toliku sumu još nikada u životu nije posedovao. Mogao je da odmagli bilo gde i lepo živi. Ali ne, hteo je

pošto-poto da izvrši poslednji zadatak svoga vođe. Finli je otprilike znao gde se Marion Morison nalazi. Našao ga je četiri dana kasnije u jednom baru u Omaki. Razbojnik je stajao za šankom i okretao mešu prstima praznu čašu viškija?

Finli Mariona Morisona još nikada video, ali ga je odmah poznao.

– Da li bismo mogli da razgovaramo?
– upitao je Morisona, a ovaj je odmah počeo da podozreva.

– Ne znam o čemu bismo to mogli da razgovaramo.

– To ću vam reći, ali ne ovde. Bolje bi bilo da sednemo za neki sto. Imam samo da vam predam jednu poruku. Moje ime je Rob Finli, šalje me vaš brat.

– Zašto to odmah niste rekli. Dakle, Stiven vas šalje... Šta hoće? Finli je oborio glavu.

– On je... vaš brat je mrtav.
Morison je skočio sa stolice.

– Mrtav?

Finli je samo klimnuo glavom, a Morison je procedio kroz zube – Hajde, govorite, šta se dogodilo?

– Dok Holidej je ustrelio vašeg brata.

Zločinac je opsovao žestoko.

– Taj prokleti pas! On je i meni pokvario ceo posao. Pričajte šta se dogodilo?

Rob Finli je referisao o svemu što se dogodilo u baru „Vatrena voda”. Ništa nije prećutao, a još manje ulepšao.

– Vi ste bili prisutni? – primetio je Morison.

– Da, od početka do kraja.

– Zbog čega mu onda niste pomogli?

– Šta da vam odgovorim na to? – mucao je Finli. – Nisam ništa smeo da činim bez njegovog naređenja. Konačno, brat vam je, treba da znate kakav je bio.

– Šta smerate? – zapitao je odjednom Morison sasvim drugačijim tonom. Shvatio je, naime, da je ovaj tip slabić i ništavilo, oruđe u rukama drugih. Takve osobe su za razbojnika rudnik zlata. Morison je zbog Holideja izgubio svoje ljude, ovaj Finli bi mu mogao biti potreban i koristan, bez obzira na to što Stivenu nije pomogao.

Tek pošto ga je Morison upitao šta namerava, Finli je počeo da razmišlja o tome.

– Ne znam, moraću da potražim posao.

– Taj posao već imate, Finli. Mislim, ukoliko hoćete da jašete sa mnom.

Rob je odahnuo s olakšanjem.

Nije bio čovek koji rado sam donosi odluke. Ni sam nije znao šta bi sada počeo.

– U redu, mister Morison, jahaću s vama. Šta ćemo sada?

– Prvo i prvo, nemojte me nazivati imenom Morison. Ja se zovem Grin, jeste li razumeli?

– U redu, mister Grin.

Ubica je još jednom natočio čaše.

– Krenućemo u zoru.

IX

Na ulazu u grad San Antonio, šerif Vilijam je pričvrstio objavu.

„Nošenje vatrenog oružja je u gradu zabranjeno. Šerif Vilijam.”

Bio je to hrabri potez čoveka koji je konačno želeo mir u svome gradu. Ide-

ja nije bila nova, jer je veliki šerif Vajat Erp to prvi učinio u divljem stočarskom gradu Vičiti.

U početku niko nije hteo da čuje za ovu zabranu. Ljudi su navikli da nose svoje oružje. Osećali su se bespomoćnim ukoliko im „kolt” ne bi visio na bedru. No, malo pomalo, privikli su se i na novonastalu situaciju.

Onda je došao ovaj sunčani, vedar letnji dan. Nebo je bilo prozračno plavo kao planinska jezera.

Marion Morison, Rob Finli i jedan Meksikanac, koji je rekao da se zove Hose Linares, jahali su prema gradu. Zaustavili su konje ispred table sa objavom. Pošto je pročitao zabranu, Morison je zabacio šešir na potiljak.

– Šta kažete na to, momci?

Meksikanac se zakikotao.

– Ne umem da čitam, gazda.

Dante Linares je umeo da čita bolje od oba razbojnika zajedno. Odrastao je, vaspitavan u manastiru, jer mu je otac bio bogati zemljoposjednik, pa je mogao da mu obezbedi tako skupo vaspitanje. Međutim, stari Linares je mogao da poštedi sebe takvog troška. Njegov sin je imao sopstvene predstave o životu. Njegove predstave su bile daleko od osnovnih pravila važećih u ljudskom društvu. Već sa šesnaest godina Dante je ukrao goveda sa očevih pašnjaka da bi u Hermosiju, susednom gradu, mogao da orgija. Nekoliko godina kasnije, Dante je upropastio sopstvenog oca. Stari čovek je ubrzo umro, a veliko imanje se održalo još samo dve godine. Dante je nastavio da vodi razbojnički život, s tim što je postao oprezniji. A s Marionom Morisonom upoznao se u jednom salunu u Prestonu. Morison je

Meksikanca bez oklevanja uzeo za pratioca. Sada su stajali ispred natpisa, na kome je pisalo da je nošenje oružja u gradu zabranjeno.

Rob Finli je počeo da otkopčava opasač.

– Hej, šta je s tobom? – uzviknuo je Morison. – Nećeš valjda da skidaš pučaljku.

– Ali, ovde piše...

– Kad ti ja kažem da skineš „kolt”, onda to treba da učiniš. Zapamti jednu stvar, momče! Izuzev mene, niko nema šta da ti naređuje ili zabranjuje.

– Zar nije bolje da „koltove” stavimo u bisage? – pitao je Finli.

– Ni govora – presekao ga je Morison i poterao konja.

Samo je vlasnik berbernice video trojicu jahača kako nailaze. Sedeo je u stolici za ljuljanje ispred svoje radnje na tremu.

Morison je zaustavio konja ispred njega.

– Gde bismo ovde mogli da prenoćimo? – upitao je.

Berberin je pogledao u svoje uglačane nokte.

– Prenoćiti se može u hotelu, to nije problem, ali... mislim da bi pre toga trebalo da posetite Vilijama.

– A ko je taj Vilijam? – zapitao je Meksikanac.

– Vilijam je ovdašnji šerif.

– Znači, on je taj koji je došao na ideju da postavi tablu.

Čuvar zakona u Grifinu je već bio na licu mesta. Stajao je na drugoj strani ulice i čuo poslednje reči. Prešao je ulicu i stao ispred Morisona.

– Vi nameravate da ostanete u gradu? – pitao je.

– Možda.

– Onda morate ostaviti ovo oružje u kancelariji.

– A šta je sa vašim „koltom”? – primetio je Meksikanac, pokazujući na šerifovo oružje.

Vilijam je samo odmerio Meksikanca i odlučno naredio – Ili odložite oružje ili napolje iz grada.

Čuvar zakona u San Antoniu gotovo nikada nije bio grub. Ali, ovoga puta odmah je ocenio kojoj vrsti ljudi pripadaju ova trojica. Videlo se na prvi pogled da su u pitanju razbojnici.

Morison je dao Meksikancu znak, a onda skočio iz sedla. Linares je sledio njegov primer. Bilo je neverovatno kojom brzinom je ovaj debeli čovek klicnuo s konja.

– Vi, dakle, hoćete naše oružje? – upitao je Linares i lupio se dlanom po opasaču. – Radoznao sam kako ćete to uspeti da izvedete?

– Ovako – rekao je šerif i izvukavši „kolt” uperio ga na Meksikanca.

Morison se nasmejao satanski – Nemojte preterivati, šerife!

U tom trenutku odjeknuo je pucanj i šerifov revolver je odleteo daleko u prašinu. Meksikanac se nasmejao grohotom.

– Možda je ovaj način malo neoubičajen, šerife, ali, cilj je u svakom slučaju isto – Govoreći to, vratio je revolver u futrolu. – Sada možemo mirno da razgovaramo. S oružjem u rukama, svaki je razgovor mučan.

Vilijam je samo odmerio Meksikanca, a onda se ponovo obratio Morisonu.

– Vi ste uhapšeni – rekao je kratko.

– Zanimljivo, zanimljivo – cerekao se i dalje Linares. – Mi, dakle, teoretski,

sedimo iza rešetaka. No, mene zanima kako praktično stoje stvari, šerife.

Vilijam nije odgovorio. Okrenuo se i obratio građanima na suprotnoj strani ulice.

– Idite u kancelariju i uzmite puške!

Ljudi su otišli pre nego što su razbojnici mogli da ih spreče. Nekoliko minuta kasnije, trojica su se vratila sa „vinčesterkama”. Rob Finli je vratio „kolt” u futrolu.

– Šta sada, gazda?

– Jesam li rekao da vratiš oružje u futrolu?

– Ne, ali...

– Nema nikakvog „ali” – breкнуo se Morison, a zatim se u jednom skoku našao iza šerifa i naslonio mu cev svojega revolvera na leđa.

– Oterajte one tipove do đavola, šerife. Mi nemamo nameru da ovde izazivamo puškaranje.

Vilijam je shvatio da mora da popusti. Isto tako je shvatio da ima posla sa razbojnicima kod kojih nema šale.

Dao je ljudima znak.

– Idite u kancelariju. Dolazim odmah za vama.

Građani su pošli, jedan je ipak ostao u senci trema. Repetirao je pušku. Morison je čuo zvuk i pogledao odmah u tom pravcu, ali bio je zaslepljen suncem, pa nije primetio čoveka u senci. Taj čovek je bio mali, pogrbljeni krojač Rufus Tul. Bio je poznat u gradu po tome što nije ni pio ni pušio, niti ikada bio umešan u kavgu. No, svaki čovek u svom životu ima zvezdani trenutak. Rufus Tul je sišao dole niz dva stepenika, približio se sredini ulice, podigao pušku i nanišanio na Roba Finlija.

– Baci to oružje!

Morison se osvrnuo. Odmerio je mršavog malog krojača, a onda prasnuo u smeh.

– Je li to jedan od vaših pomoćnika?

Šerifu je zastao dah kada je video Tula sa puškom u ruci. Taj čovek mora da je poludeo.

– Čoveče, odlazite! – povikao je čuvar zakona.

Krojač se nije makao s mesta.

– Neću se maći odavde, dok ovaj šljam ne ode.

Dante Linares se pljesnuo šakom po trbuhu.

– Kakva šala, gazda! Pola čoveka protiv trojice.

– Ako odmah ne odete, pucaću.

Tulu se sopstveni glas činio stranim.

– Moraćemo da napustimo ovaj grad, momci. Ovaj kepec izgleda opasan – primetio je Morison podsmešljivo.

– Da, i meni se čini – složio se Linares i stao uz Morisona.

– Moraćemo ovog idiota da ustrelimo – došapnuo mu je, ali Morison je odmahnuo glavom.

– To sebi ne možemo dozvoliti – Onda se glasno obratio šerifu – Zar se ne možete pobrinuti za to da ovaj crv odbaci pušku?

Vilijam je odgovorio zločincu, kao da govori samom sebi u bradu – Nemojte pucati na njega. Nikada u životu nije imao pušku u ruci.

– Izgleda, međutim, tako kao da baš mene ima na nišanu – umešao se Dante Linares.

Rufus Tul je osećao da nešto mora da preduzme. Nije uopšte mislio na to da pomogne šerifu; u ovom trenutku je jednostavno želeo da bude jednom u

životu jači od svih onih ljudi koji su ga gledali prezrivo.

Šerif je krenuo prema Tulu da mu oduzme pušku. Učinio je prvi korak prema njemu, ali prekasno.

Niko kasnije nije mogao da tvrdi ko je prvi povukao obarač. Linares ili Tul. Zvučalo je kao jedan jedini pucanj.

Onda su se svi razbojnici našli potrbuške na zemlji s oružjem u rukama. Samo je šerif stajao, nemoćan da bilo šta preduzme. Prvi Tulov metak skinuo je široki sombrero sa Meksikančeve glave. Linares nije bio ranjen, ali se zato usijano olovo iz njegovog „kolta” zarilo u mršave krojačeve grudi.

Rufus Tul nije odustajao. Pokušao je da se održi na nogama, poslednjim ostacima snage repetirao je „vinčesterku” i još jednom povukao obarač. Ovog puta, metak je prozviždao pored same šerifove glave, jer krojač više nije bio u stanju da nišani. Puška u njegovim rukama bila je teška kao olovo, a noge otkazale poslušnost. Uprkos tome, pucao je i kada je pao na zemlju. Treći metak je naravno, opet promašio cilj. U smrtničkom ropcu uspeo je još da izgovori – Oni moraju da napuste grad! – a onda izdahnuo.

Šerif se u tren oka stvorio kod njega i uspeo da ustanovi smrt.

I razbojnici su prišli mrtvacu, dok je Linares držao „kolt” u ruci.

– On je pucao prvi – rekao je i stavio oružje u futrolu.

Morison je to potvrdio.

– Ovo nije bila naša krivica, šerife. Trebalo je da to sprečite.

Vilijam je prostrelio razbojнике pogledom.

– Ne, ovo nije bila vaša krivica, to se može reći. Međutim, da ste ostali gde ste bili, da niste ni dolazili u grad, on bi još bio živ.

Šerif je podigao Tula u naručje i odneo ga u radnju, koju je ovaj hrabri čovek napustio pre pet minuta. Kada je ponovo izašao na ulicu, razbojnici su bili nestali, a njihovi konji stajali su pognutih glava ispred saluna „Brazos”. Preko prečke, za koju su životinje bile vezane, visila su tri opasača. Vilijam je pokupio opasače i umornim koracima se vratio u kancelariju.

Međutim, ovaj dan još nije bio završen.

* * *

Razbojnici nisu ni slutili da je nekađasnji zubni lekar iz Bostona već u Grifi-nu! Sve vreme Dok je stajao na prozoru svoje sobe i posmatrao šta se odigrava na ulici. Morisona je, jasno, prepoznao odmah. Isto tako, nije mu bilo teško da zaključi da mu je Morison za petama, tim pre što je uz njega video Finlija.

S obzirom na neravnopravnost snaga još toga dana bi odjahao dalje, da nije obećao Lulu Hagins da će je sačekati u Grifinu. I on je predao oružje šerifu. Učinio je to još prethodne večeri, čim je stigao u grad.

Odmah iza podne čulo se kloparanje točkova velike poštanske kočije. Zaustavila se u glavnoj ulici Grifina. Izašla je samo jedna žena: Lulu Hagins. Žmirkala je zaslepljena suncem, zaklonila oči šakom i pogledala fasadu saluna „Brazos”.

Razbojnici su čuli poštansku kočiju. Morison je pritrčao vratima i pogledao preko leptir vrata.

– Prokletstvo – oteo mu se uzvik – pa, to je... – Naglo se okrenuo prema svojim pratiocima. – Moram da se izgubim, ona ne sme da me vidi.

Krčmar, bled, mršav čovek od četrdesetak godina, razumeo je Morisonove reči i pokazao palcem prema vratima separea.

– Otvoreno je.

U istom trenutku, kada je Lulu Hagins stupila u salun, Morison je šmugnuo u separe.

Žena je prišla šanku i upitala krčmara.

– Mogu li kod vas da dobijem sobu?

Gari Oldrin, vlasnik saluna je ispitivački odmerio mladu ženu. Nije se često dešavalo da žena sama izađe iz kočije i uđe u salun.

– Koliko želite da ostanete, gospođice? – pitao je radoznalo.

– Zavisi. Očekujem nekoga.

Vlasnik saluna se osmehnuo i znalački još jednom odmerio mladu ženu.

– Da ne čekate, možda, Doka Holideja?

Lulu Hagins je potvrdno khmnula glavom.

– On je ovde – rekao je krčmar i pokazao palcem nagore.

Odgovor su razbojnici čuli. Čuo je i Morison u separeu i zadovoljno se osmehnuo.

– Ovoga puta ćeš platiti, Dok Holideje, platiti bez tvog prokletog „kolta”!

Morison nije izvukao nikakvu pouku iz svoga poslednjeg susreta sa Džordžijancem. Bio je čak uveren da se ovoga puta može osvetiti za sve. Razbojnik je

izašao iz separea i prišao šanku. Stao je odmah uz Lulu Hagins. Prebledela je čim ga je prepoznala.

– Pa, vi ste...

Gipsano bledo razbojnikovo lice ostalo je hladno.

– To zadržite za sebe, gospođice. Ja vas nikada nisam video. No, ukoliko vi budete videli Doka Holideja, mogli biste da mu izručite naše pozdrave.

Lulu Hagins nije bila sposobna da bilo šta odgovori. Sve ono užasno, što je doživela, odjednom joj je iskrslo pred očima. Šta li je ovaj čovek baš ovde tražio? To nikako nije mogla biti slučajnost.

Lulu Hagins je uzela ključ i pošla lagano uz stepenice, praćena pogledima trojice razbojnika.

Morison je svojim prijateljima dao znak. Uputili su se za jedan sto.

– Dakle, i dovde je stigao – primetio je Linares.

Morison nije odgovorio odmah. Sačekao je da i Finli sedne.

– Daj mi jedan od svojih noževa, Dante.

Meksikanac je pogledao svog novog vođu iznenađeno.

– Umeš li njime da rukuješ?

– Mislim da ću umeti – uzvratio je Morison. – Želim da ga ubijem svojom rukom, daj nož!

– Kako hoćeš. Imam još jedan za svaki slučaj.

Gari Oldrin je posmatrao goste, a onda prišao stolu.

– Ja, istina, ne znam tačno šta vi smerate, ali, bolje da vam unapred kažem: u mom salunu nema gužve. Ako hoćete s nekim da se nosite, onda to, molim vas, obavite na ulici.

Morison se brcnuo na krčmara.

– Nisam te zvao. Ono što mi hoćemo da sređujemo, uopšte te se ne tiče.

– To ćemo još videti – uzvratio je krčmar i pošao prema sporednom izlazu. Otvorio je vrata i doviknuo prekodvo rišta.

– Blu, dodi ovamo! Nekoliko trenutaka kasnije, jedan stariji čovek stupio je u lokal.

– Šta ima novo?

– Idi po šerifa – uzvratio je Oldrin. Starac je odmerio razbojnike i promrsio. – Shvatam, gazda. – Zatim je izašao.

Dok Holidej je, prekrštenih ruku na grudima, stajao naslonjen leđima na prozor, pogleda upravljena na vrata. Nije čekao dugo. Čulo se kucanje. Lulu Hagins je stupila u sobu bledog lica.

– On je dole. Morate odmah otići, mister Holideje, rekao mi je...

– Mogu da pretpostavim šta vam je rekao. Možda bi bilo bolje da ostanete u svojoj sobi.

– Vi, dakle, znate da je Morison ovde?

– Da, video sam ga.

Prećutao je, međutim, šta se nedavno dogodilo na ulici.

– Mister Holideje, on nije sam.

– I to mi je poznato.

– Da, ali znate li da je on ovamo došao samo zbog toga da vas ubije.

– Spreman sam na sve, gospođice – uzvratio je Džordžijanac hladno.

Lulu Hagins ga je tako pogledala kao da ga toga dana vidi prvi put u životu. Nije mogla da shvati odakle mu takva hladnoća i ravnodušnost. Prišla mu je bliže.

– Zar ćete da dozvolite da vas ti razbojnici ubiju?

Holidej se osmehnuo i odmahnuo glavom.

– Znači, vi ćete sići?

– Treba li da čekam da se on popne ovamo?

– A zar ne biste mogli jednostavno da odete? – gotovo je preklinjala devojka.

– Vi ste meni pomogli i moja je krivica što su vam ovi tipovi za petama.

– Vi ste samo jedan od razloga, gospođice Hagins.

Posmatrala ga je, ne shvatajući.

– Ja ne mogu da vas shvatim, mister Holideje. Vi dobro znate šta vas čeka dole. Zbog čega se izlažete takvoj opasnosti? Vama to uopšte nije potrebno.

Dok Holidej se okrenuo i pogledao kroz prozor. Oklevao je nekoliko trenutaka, prolazeći prstima kroz kosu.

– Svi mi moramo da idemo svojim sopstvenim putem, gospođice Hagins.

– Ali... nemate ni revolver.

– Revolver? – ponovio je s praga, ne okrećući se. – Pa... snaći ću se i bez revolvera.

* * *

Šerif Vilijam je stupio u salun u pratnji starog Blua, u istom trenutku kada je Dok Holidej sišao niz stepenice.

Tri razbojnika su sedela za stolom ispred šanka. Lica su im odavala napregnutost.

Kockar je prišao šanku i naručio brendi. Razbojnicima je okrenuo leđa, ali mogao je da motri na njih zahvaljujući velikom ogledalu iznad šanka.

Vilijam je stao uz Džordžijanca, s tim što se leđima naslonio na šank, tako da je mogao da drži na oku Morisona i

njegove ljude. U salunu je vladala mučna, opasna, preteća tišina. Krčmar se znojio. Nagnuo se nad šank i došapnuo šerifu.

– Ova trojica nešto smeraju. Mislim da su se okomili na Doka Holideja.

Krčmar nije morao to ni da kaže zakona. Vilijam je bio dovoljno razborit da na licima razbojnika pročitao da opasnost lebdi u vazduhu. Uopšte nije obraćao pažnju na šerifa. Samo je pijlio u Holideja, čoveka koji mu je ubio brata. Vilijam je upitao Džordžijanca šapatom.

– Poznajete li ovu trojicu?

– Da, u svakom slučaju dvojicu od njih – odgovorio je kockar.

Rekao je to dovoljno glasno da ga čuju i razbojnici.

Čuvši omraženi glas, Morison je skočio sa stolice i ustremio se prema šanku. Linares ga je uhvatio za kraj kaputa.

– Ne tako žurno, gazda, ptičica nam neće umaći!

– U pravu si, Dante.

Šerif je prišao stolu za kojim su sedeli razbojnici. Izraz lica mu je bio ozbiljan dok je govorio.

– Opominjem vas da u mom gradu ne dozvoljavam nikakve obračune. Ako nešto hoćete da raspravite, ili da se obračunate, izvolite izvan grada.

– Najbolje je da se ne mešate u naše stvari, šerife – rekao je Morison, praveći nedužan izraz lica, koliko je to uopšte bilo moguće ovakvom zločincu.

Holidej je mogao da kaže čuvaru zakona ko je Marion Morison. Bilo bi dovoljno samo da dovede Lulu Hagins, no, to nije bio njegov način. Doturio je krčmaru praznu čašu i rekao.

– Dajte mi još jedan brendi.

Oldrinu su ruke drhtale.

– Idite gore, Dok, obavestiću vas kada ova trojica budu otišla – rekao je šapatom.

Kockar je neprimetno odmahnuo glavom.

– Neću otići.

Izgledao je kao da ga razbojnici uopšte ne zanimaju, da ih ne primećuje.

Nije bilo tako. Kockaru nije promakao ni najmanji pokret. Ispod poluspuštenih kapaka posmatrao je odraz trojice u ogledalu. Šerif je seo na klupu kraj prozora i naručio kafu.

Situacija u salunu „Brazos” postala je još nepodnošljivija. Rob Finli je odjednom postao hrabar i nestrpljiv.

– Koliko ćemo još čekati, gazda?

– Dok šerif ne ode – uzvratio je Morison.

– Ne govori tako glasno – opomenuo ga je Meksikanac, pogledajući ih ispod oka.

Šerif ih nije posmatrao. Gledao je kroz prozor.

Dok Holidej je stajao za šankom i prelistavao novine. Bile su prilično stare. Jedna vest privukla mu je pažnju.

„Izvršen je napad na stanicu „Vels Fargo” kompanije u oblasti izvorišta reke Vičita. Rol Kvin, čuvar stanice, nađen je mrtav nekoliko dana kasnije.”

Džordžijanac je digao glavu i pogledao u ogledalo. To je mogao učiniti samo Morison i niko drugi. Zar takav zločinac da bude na slobodi? Zar mu nije dužnost da na to skrene šerifu pažnju?

No, za to više nije imao prilike.

Ubica, Marion Morison, preuzeo je na svoj način inicijativu. Sagnuo se da iz čizme izvuče nož. Doku Holideju to nije promaklo. Odmah mu je bilo jasno odakle mu opasnost pretila. Nije ništa preduzimao, samo je još oštrije motrio na Morisona.

Počelo je time što je Morison izvukao nož iz čizme. U istom trenutku se ubistveno oružje našlo i u ruci Dantea Linaresa.

Šerif Vilijam je skočio sa klupe. Iznenadna tišina, koja je zavládala za stolom razbojnika, privukla mu je pažnju. Međutim, nije uspeo da opomene Holideja. Sve se odigralo munjevito, pre nego što bi bilo ko od posmatrača mogao da udahne vazduh.

Dok Holidej se uhvatio za kragu kaputa, izvukao nož i istog trenutka se okrenuo. Svetlucava oštrica poletela je kroz vazduh kao srebrna strela i zarila se u grudi Mariona Morisona.

Nož, koji je razbojnik upravo hteo da baci prema leđima Holideja, ispao mu je iz ruke. Još uvek nije shvatao da je njegov zločinački put okončan.

Linares je skočio. Držao je nož u ruci, koja je drhtala.

– Ni makac – grmnuo je Vilijam. Držao je uperen „kolt” u ruci, a cilj su bile grudi debelog Meksikanca.

– Vi, dakle, igrate zajedno – promrsio je Linares gnevno i ispod oka pogledao Džordžijanca koji je nepomično stajao ispred šanka.

Rob Finli je bio bled kao kreč. Čak i da je imao nož ne bi bio uopšte sposoban da ga koristi. Netremice je gledao u zgrčeno telo Mariona Morisona.

Vođa bande se grčevito držao za sto. Iz usta mu je tekla krv preko brade i

natapala kožni prsluk. S mukom se držao na nogama.

Tada je učinio nešto što ga je dokrajčilo. Stisnutih zuba iščupao je nož iz grudi i podigao ruku da baci sečivo na Holideja. Bio je to uzaludan pokušaj. Nož mu je ispao iz ruke i zario se u pod.

Odjednom se skljojao i povukao sto za sobom. Razlegao se zveket razbijenih čaša i flaša. Višestruki ubica bio je mrtav.

U „Brazos” salunu zavládala je grobna tišina. Rob Finli se nesvesno uhvatio za vrat. Nipošto nije bio vitez. Osećao je mučninu u stomaku i odjednom potrčao prema izlazu.

Šerif nije krenuo za njim. I dalje je gladao u Linaresa, smatrajući ga, i dalje, najopasnijim.

– Bacite nož – naredio je Meksikancu i zapeo oroz.

Dante Linares je shvatio da je svaki otpor besmislen, bacio je nož na pod i obrisao znoj sa čela. Vilijam je prišao i odgurnuo vrhom čizme sečivo na drugi kraj lokala. Gledao je razbojnika pravo u oči i rekao – Mislim da je bolje da se i vi izgubite.

Linares je slegnuo ramenima i pogledao mrtvaca.

– Šta će biti s njim?

– Neka to bude moja briga.

Meksikanac je klimnuo glavom i pošao prema vratima. Već je držao rukama oba krila, a onda još jednom zastao i okrenuo se.

– A šta će biti s onim tamo? – upitao je, pokazujući na Holideja.

Džordžijanac je stajao sada leđima naslonjen na šank. Na licu mu se nije

primećivao ni najmanji trag uzbuđenja.

Šerif je za trenutak pogledao kockara.

– To je moja stvar. Gubi se!

Leptir vrata su se zatvorila za Linaresom.

* * *

– Moram da vas uhapsim – rekao je Vilijam Holideju. Čuvar zakona se nije baš osećao najprijatnije, rekavši to. Čak je dugo razmišljao šta da učini. Istina je da nije video ko je prvi potegao nož.. Pretpostavljao je da je razbojnik za delić sekunde izvukao nož pre Holideja, no, Holidej je pogodio razbojnika. Kako se sve to uopšte moglo dogoditi, razmišljao je Vilijam. Otkud Džordžijancu ideja da ispod kragne sakrije nož. Svi u Grifinu su slušali o ovom slavnom čoveku. Znali su da je neshvatljivo brz s revolverom. Međutim, niko do tada nije znao da isto tako vešto barata nožem.

– Moram vas uprkos svemu uhapsiti. No, možete da ostanete u svojoj sobi do sutra – rekao je najzad.

Sada su sve oči ponovo bile uperene na Džordžijanca.

– Ali, videli ste i sami da se on prvi mašio noža.

– Da, ali o tome će odlučiti sudija.

Džordžijanac nije učinio nikakav pokušaj da se brani ili da bilo šta objašnjava. Stajao je ispred šanka prekrštenih ruku. Najzad se obratio šerifu.

– Hoćemo li gore?

Vilijam je klimnuo glavom. Pošao je za Džordžijancem uz stepenice.

Gore na spratu, čuo se tresak vrata. Sada su dva čoveka stajala jedan prema drugom, sami u sobi.

Šerif nije baš uživao u onome što je sada trebalo da učini. Izvadio je iz džepa lisice.

– Ne ide drugačije, Dok, nemojte...

– Činite ono što ne možete izbeći, šerife.

Vilijam je obavio svoj posao najbrže što je mogao, a onda žurno izašao iz sobe.

Za to vreme Linares i Rob Finli su stajali na ulici okruženi grupom ljudi. Meksikanac je iskoristio priliku da napakosti ne samo Holideju, nego i šerifu.

– Imate divnog šerifa u gradu – počeo je da podbada. – Nama zabranjuje da nosimo oružje, ali zato mirno gleda kako Dok Holidej jednog od nas ubija nožem. Vraški fini običaj, velim vam.

Upalilo je!

U prvom trenutku su građani ćutke slušali, a onda je nekolicina počela da protestuje. Grupa se uskomešala, a onda su svi krenuli u salun. Kada ih je Oldrin ugledao, naslutio je šta će se dogoditi. Pokušao je da spreči zlo. Nahuškanе građane, međutim, ništa više nije moglo da umiri. Uskoro je salun bio dupke pun.

U to je i šerif krenuo niz stepenice. Zastao je na sredini.

– Šta se ovde zbiva? – upitao krčmar.

Oldrin je bespomoćno pokazao na građane.

– Došli su ovamo zbog Doka Holideja.

– Šta hoćete od njega?

– Mi hoćemo nešto od vas, šerife – javio se ponovo stariji čovek, koji je još na ulici vodio glavnu reč. Zvao se Keler i imao konjušnicu u gradu.

– Šta hoćete od mene, Kelere? – odlučno je upitao šerif.

Stari je pokazao na mrtvog razbojnika.

– Ovde se dogodilo ubistvo. Zbog čega ubica nije u zatvoru?

– Ovde se nije dogodilo nikakvo ubistvo. Bila je to nužna odbrana. U svakom slučaju o tome će odlučiti sudija a ne mi.

Keler nije odustajao. Iz minuta u minut situacija je bivala sve napetija i gora.

Šerif je imao muke da obuzda ljude. Čuli su se glasni povici.

– Hoćemo da obesimo Holideja!

Niko nije obraćao pažnju na ženu koja je stajala na vrhu stepenica i sve čula.

Lulu Hagins je ogroman deo krivice pripisivala sebi. Zbunjena i nesrećna, sada je grozničavo mislila kako da pomogne Džordžijancu.

Onda je, ne misleći na posledice, donela odluku.

X

Holidej je stajao na sredini sobe i osluškivao galamu koja je dopirala iz prizemlja. Buka i nervozni glasovi postajali su sve jači i on je nezadovoljno pogledao lisice na svojim rukama. Kad bi bar bio slobodan! Jednom, pre nekoliko godina desilo mu se da je bio izložen opasnosti linča, ali tada nije bio vezan. Ovoga puta situacija je bila znatno komplikovanija. No, vremena za mnogo razmišljanja nije bilo. Nešto je morao preduzeti i to hitno!

Pre nego što je smislio šta da učini, na vratima njegove sobe pojavila se Lulu Hagins. Njena zlatnoplava kosa visila joj je razbarušeno oko lica.

– To sam ja – promucala je. – Verovatno sam počinila grešku, ali sada je prekasno. Videli su me kad sam ušla ovamo. Moramo da bežimo, svakog momenta mogu da stignu.

– Zašto ste se petljali, do đavola? – prekoreo ju je Holidej. – Sada više ne možete nazad.

Mlada žena je pokrila lice šakama. Bila je na kraju nerava.

– Pitajte zašto sam to učinila? Htela sam da vas spasem. Vi ste toliko učinili za mene.

Džordžijanac nije dugo oklevao. Prošao je pored Lulu, otvorio vrata i pogledao niz hodnik. Iz saluna je dopirala galama ali u hodniku je sve bilo mirno.

– Hajdete! – došapnuo joj je preko ramena. – Moramo otići što brže!

– Dva osedlana konja su u dvorištu – rekla je devojka žurno. – Platila sam štalskom momku da ih pripremi i dovede ovamo. Vaš konj i...

– Pohitajmo! – rekao je kockar i povukao mladu ženu za ruku. Idući uz zid da bi izbegli poglede gostiju u salunu, došli su do kraja hodnika i vrata koja su vodila na spoljno stepenište.

– Hajdemo – šapnuo je i gurnuo je na stepenište. – Treba još nešto da obavimo.

Kad su sišli u dvorište lupio je konje po sapima i poterao ih napolje. Nije se vinuo u sedlo nego je poveo konje držeći se senke drveća i zgrada. Cilj mu je bio da ne budu primećeni, što mu je uspelo, s obzirom da su se skoro svi

nalazili u salunu odakle je dopirala neopisiva galama. Dok Holidej je raznao jasan šerifov glas i glasove nekih drugih građana. Žureći da što pre umaknu iz opasne zone, uputio se prema šerifovoj kancelariji.

Kancelarija je bila prazna. Bez muke je našao svoj opasač sa revolverom ali ne i ključ za lisice. Preturio je sve fioke pisaćeg stola bez uspeha. Vilijam ga je, verovatno, držao u džepu.

Holidej više nije imao vremena da traži ključ, jer je iza sebe na vratima čuo šum. Okrenuo se ali pred sobom nije ugledao šerifa, već Roba Finlija. Ovaj je bio toliko iznenađen što vidi Holideja da je jedva uspeo da promuca – Kako... kako ste dospeli ovamo?

– Kroz ta ista vrata kroz koja ćeš ti nestati, amigo – odgovorio mu je kockar ledenim glasom i potegao revolver.

Razbojnik je, takođe, došao kancelariju s namerom da pokupi svoje i Linaresovo oružje. Videvši Holideja, izgubio je prisustvo duha i pobegao napolje.

Džordžijanac je pošao za njim, ali kada je zakoračio na ulicu video je samo Finlijevu senku kako zamiče u sporednu ulicu. Strahujući da će razbojnik dići uzbunu, pritrčao je svom konju i vinuo se u sedlo. Devojka je već sedela na konjskim leđima i on joj je kratko dobacio.

– Bežimo! Pratite me!

Pojahali su dvadesetak metara do ugla jedne sporedne ulice i utonuli u tamu. Retki osvetljeni prozori ostali su zatvoreni i niko ih nije primetio. Kada su stigli do izlaza iz grada, odjeknulo je nekoliko pucnjeva, a onda se iz pravca saluna začula urnebesna vika.

To su linčeri, verovatno, otkrili da im je žrtva izmakla iz šaka. Džordžijanac je punim trkom poterao konja, a Lulu je pošla njegovim primerom. Za tren oka napustili su Griffin i našli se u pre-riji uvereni da će potera ubrzo poći za njima.

Pobednik u toj trci biće onaj ko bude čvršći i istrajniji.

* * *

Prošlo je dobrih pola sata pre nego što se gužva u salunu „Brazos” smirila. Gomila ljudi i dalje je stajala pored stepenica i šanka, svi su bili namrgođeni i niko nije govorio. Vlasnik konjušnice stajao je na sredini sa skraćenom „sačmarom” u ruci.

– Gde je šerif? – dreknuo je.

Vilijam je stajao na gornjem kraju dugačkog šanka. Čuvši svoje ime, digao je glavu.

– Ovde sam. Šta hoćete?

– Još pitate? Ako ne znate, mogu vam tačno reći šta se dogodilo. Ona Holidejeva drolja je opremila konja i pomogla onom zločincu da pobjegne. Ne znamo samo jedno.

– Šta to?

– Vi ste ga štitili. Možda čak i nešto više.

Vilijam se trgao.

– Šta hoćete time da kažete?

– Možda ste mu pomogli da pobjegne.

– Takvu glupost nisam skoro čuo. Uostalom, to ću vam i dokazati. Uzmite oružje i spremite konje. Idemo u poteru za beguncima.

Vlasnik konjušnice se javio. – Ja sam već poneo oružje, a konj mi je pred salunom. Ako niko drugi neće, ja ću jahati sam.

– Svi ćemo poći! – doviknuo je čovek koji je stajao naslonjen leđima na šank.

Vilijam je odmahnuo glavom. – To je nepotrebno. Dovoljno je da sa mnom pođu dva čoveka. Holidej ima lisice na rukama, on je samo upola sposoban da se brani.

* * *

Dok Holidej više nije imao lisice. Ležale su na zemlji pored njega, oslobo-
dio ih se sa dva metka.

Lulu Hagins je stajala iza njega i zapušila uši šakama.

– Mogli ste da se povredite.

Kockar je stajao leđima naslonjen na stablo. Još uvek je držao „kolt” u ruci.

– Nastavićemo noćas dalje – rekao je kratko. Nalazili su se van puta, kraj grupe drveća, na mestu gde su se sastali.

Jahali su celu noć. Nisu čuli topot konja. Sve vreme puta gotovo nisu progovorili ni tri rečenice. Mlada žena bila je utučena, opterećena osećanjem krivice.

– Morate da izdržite još nekoliko sati. Kad stignemo u planine, odmorićemo se.

– Ne obraćajte pažnju na mene – uzvratila je – ja sam...

– Za nekoliko dana stići ćemo u Kolorado, a onda ćete biti sasvim mirni.

Država Kolorado nalazila se još nekoliko stotina milja prema severu, a na samo deset milja iza njih, jahali su Meksikanac i Rob Finli. Razbojnici nisu krenuli istim putem slučajno. Sledili su Džordžijanca, od kako je napustio Griffin. Uostalom, jedini su i videli da je napustio grad.

Linares i njegov pratilac stigli su u planine kada se mrak spustio.

– Oni su samo nekoliko milja ispred nas – zaključio je Linares. – Ostaćemo ovde.

– Šta ti u stvari hoćeš od njega? – zapitao je Finli. Da se on pitao, uopšte ne bi ni krenuli za Džordžijancem. Jedini razlog što se upustio u sve ovo, bio je taj, što se sada prilepio uz Linaresa, kao što se ranije držao Stivena, a zatim Mariona Morisona.

– Šta hoću od njega? – uzvratio je Meksikanac, skidajući sedlo. – Ne mogu tačno da ti kažem. Možda je od osвете važniji novac.

– Nećeš valjda time da kažeš da nameravaš da ga napadneš ili nešto slično.

– Nisam sit života, no, možda će hteti nešto da plati da ne pričamo o tome kako je nožem ubio Morisona.

– Ah, to. – Rob Finli je sumnjičavo zavrteo glavom. – Ne verujem da će ga to baš mnogo dirnuti.

Njihov razgovor prekinula je pojava dva Indijanca. Obojica su bili snažni i obučeni samo u pantalone od jelenske kože, ali su obojica imali puške u rukama. Finli se od straha sledio, a Meksikanac se nesvesno mašio „kolta”. Ali, futrola je bila prazna.

– Šta hoćete od nas? – zapitao je na izgled mirno.

– Da napustite naš rezervat. Odmah!

– Ali... ne možemo tek tako usred noći. Hteli smo da se odmorimo do jutra.

– Bledoliki je čuo. Odmah! – Ponovio je stariji crvenokožac.

Meksikanac se okrenuo prema Finliju. Izgledalo je kao da hoće nešto da ga

upita. Međutim, dejstvovao je munjevit. Istrgao je Indijancu pušku iz ruke i udario ga kundakom po glavi.

Finli nije reagovao odmah. U ovom mraku gotovo da i nije video šta se tačno odigralo. Ali, zato je drugi Indijanac sve mogao da vidi. Pustio je prigušen krik, a onda povukao obarač. Linares je osetio udarac u rame, koji ga je odbacio unazad. U poslednjem trenutku uspeo je da se održi na nogama. Metak mu je samo okrznuo rame. Povukao je obarač.

Međutim, umesto Indijanca, Rob Finli je klonuo na zemlju. Crvenokožac se blagovremeno bacio u stranu.

– Prokletstvo, gde je taj crveni pas – opsovao je Linares ne znajući da se metak zario u grudi njegovog pratioca. Trglo ga je Finlijevo krkljanje.

– Hej, šta je?

– Mislim da sam gotov. Pogodio si me.

– Prokletstvo, ciljao sam na Indijanca.

– Nemoj me ostaviti – zakrkljao je razbojnik.

Bezdušni Meksikanac je rekao preko ramena – Neću te ostaviti samog – a pri tom je prišao konju, osedlao ga i vinuo se u sedlo.

Ranjenik je, videći kako mu prijatelj odlazi, kriknuo, „neee”. Posle nekoliko trenutaka ništa više nije video. Čuo je samo topot kopita u daljini.

Onda mu se kosa od užasavanja digla na glavi. Iz mraka je pred njega izašao Indijanac sa dva pera u kosi i prišao onesvešćenom prijatelju. Ovaj se nekoliko trenutaka kasnije osvestio pitajući šta se dogodilo.

– On nas je nadmudrio.

Tek osvešćeni Indijanac je čuo ječanje ranjenika.

– Ko je to?

Sin poglavice je odgovorio – Onaj drugi.

– Ubiću ga.

– Nije potrebno. On umire. A ovaj što je otišao je mrtav ako se bude vratio...

Ranjeni Finli naravno nije razumeo ni reči, jer su Indijanci govorili svojim jezikom. Nekoliko trenutaka kasnije je izdahnuo.

* * *

Vilijam je prvi ugledao Finlija, obo je konja i pohitao prema njemu. Keler i Mek Koj su stigli odmah za njim.

– Prokletstvo! – opsovao je Keler. – Onaj revolveraš sređuje jednog po jednog.

Šerif je zamišljeno gledao ubijenog razbojnika.

– Ovo nije Holidejevo delo. On ga ne bi ostavio tako da leži. Sahranićemo ga, a onda idemo dalje.

XI

Kasno popodne Dok Holidej je sa ženom stigao do reke Brazos. Jahali su jednu milju uzvodno, dok nisu našli gaz da pređu na drugu obalu. Tamo je u senci drveta kockar zaustavio konja i pomogao Lulu da siđe.

– Odmorićemo se ovde jedan sat. Konjima je potreban odmor.

Mlada žena je bila na ivici snage.

– Ja više ne mogu. Jašite sami dalje Dok, samo vas zadržavam.

Kockar je prostro pokrivač i rekao – Lezite ovde.

– Zbog čega tako žestoko gonimo konje? Mogli bismo jedan dan da predahnemo.

– To nikako ne možemo.

– Zbog čega? Vi uopšte i ne znate da li nas gone?

– Gone nas, a što je najgore, uopšte nisu daleko.

Kao potvrda Holidejevih reči, odjeknuo je u daljini pucanj.

– Moramo da bežimo – jeknula je Lulu i pošla hramajući prema svom konju.

– Vi ćete ostati ovde. Tamo gore malo dalje u žbunju, možete se sakriti zajedno s konjem.

– A vi?

– Idem preko da izvidim.

Devojka je u očaju kršila ruke.

– Ne mogu da ostanem sama, Dok. Ako se vi ne vratite...

Holidej ju je sa osmehom pogledao.

– Vratiću se.

Rekao je to sa takvom sigurnošću da se umirila.

Poveo je njenog konja u žbunje i rasedlao ga.

– Ni u kom slučaju ne smete napustiti ovo mesto. Sasvim je svejedno ko ovuda prolazi i šta se dešava.

Kada je prešao reku, brda sa suprotne strane bacala su već duge senke. Nebo je izgubilo svoju jasnoplavu boju i počelo da sivi. S istoka su se skupljali oblaci i navlačili na horizont.

* * *

Holidej je primetio Linaresa tek kada mu je prišao sasvim blizu. Razbojnik je ležao zavučen između dve niske stene i držao na nišanu Indijance koji su se nalazili pedesetak metara niže u klanecu. Zapravo, samo jedan od njih je za

Linaresa predstavljao opasnost jer je drugi ležao onesvešćen. Nešto niže iza njih kockar je zapazio neko kretanje i kroz sumrak koji se već počeo spuštati, učinilo mu se da je video odblesak još uvek svetlog neba na metalnoj zvezdi.

– Potera! Ali, koga je šerif gonio? Njega ili Linaresa?

Pustolov se pitao šta je sa Finlijem ali na to pitanje nije mogao da nađe odgovor. Ali u ovom momentu nije imalo smisla ni da mnogo istražuje. Linares je verovatno gonio njega, a šerif obojicu! To klupko trebalo je što pre razmrsiti.

– Linares! – povikao je.

Nastalo je kratko ćutanje, a onda se razbojnik javio.

– Slušajte Holideje, ja sa vama nemam ništa. Pustite me da prođem i naši računi su sređeni.

Holidej se zamislio. Linares je bio luppež i razbojnik ali sa njime nije imao nikakav obračun.

– O. K. Linares. Prođi i gubi se da te moje oči više ne vide.

* * *

Linares je odahnuo sa olakšanjem. Zaključio je da se konačno izvukao, od čuvenog revolveraša mu više nije pretila opasnost, a računao je da ga ni potera više ne može stići. Mislio je, kad je izašao na kraj sa Dokom Holidejem, niko mu više ništa ne može. Lice mu se razvuklo u zadovoljan osmeh.

Međutim, njegova radost je bila kratkog veka.

Dok je Meksikanac jahao tako, zao kupljen mislima o svojoj veštini i lukavosti, nedaleko iza njega odjeknuo je pucanj. Linares je mislio da je nemogu-

će da je šerif za njegovim petama, jer je mislio da je potera krenula za Dokom. Međutim, on nije bio svestan da je potera prateći otiske kopita pošla njegovim tragom, a ne kockarevim. Zbunjen situacijom, obo je konja i požurio do obližnjeg klanca da se sakrije.

Znao je da se mora sukobiti s njima, jer nije bilo vremena za beg. Gotovo sigurno bi ga stigli, jer mu je konj već bio na izmaku snaga.

Privezao je konja i otrčao malo dalje gde se sakrio iza velike stene. Tu je izvukao „kolt” i spremio se za obračun.

Potera se približila na pedesetak metara i ubrzo se na stenu, iza koje se Linares krio, osula kiša metaka. Razbojnik je znao da je u lošem položaju, jer nije imao mnogo municije. Morao je da smisli neko lukavstvo.

Spasonosna misao je sinula u njegovoj glavi. Uzeće šerifa za taoca i zajedno sa njim će moći dovoljno da se udalji dok se ne dočepa reke, gde će moći da sakrije tragove.

Pogledao je u pravcu visokih stena koje su nadvisivale put kojim bi trebalo šerif i njegovi ljudi da prođu. Njegov plan je bio da u pogodnom momentu skoči na šerifa i njegovog konja, kojim je planirao beg.

Počeo je da se penje prema najpogodnijoj steni za ostvarivanje svog plana, sakrivajući se usput od pogleda i kuršuma. Taman kad je pomislio da ima sreće, jer ga nisu videli, deo stene pod njim se odronio i on se, umesto da skoči, sunovratio i pao tačno ispred šerifa na kamenito tlo.

Svi su ostali zatečeni iznenadnom pojavom Linaresa. Šerif je sišao s konja da vidi koliko je razbojnik povređen, iako

nije davao znake života. Kad je kleknuo pored njega i sagnuo se, Linares je otvorio oči. Sasvim tiho, u samrtnom ropcu je rekao – Ipak ste me uhvatili, izgleda da ipak nisam bio dovoljno lukav.

– Ne govori, štedi snagu.

– Sa mnom je gotovo, ja to znam. Moram vam samo reći jednu stvar... – njegov šapat prekinuo je mlaz krvi koji je potekao iz njegovih usta.

Teškom mukom je nastavio – Samo da znate, Holidej je ubio Morisona u samoodbrani. Morisona je bio zaslepljen osvetom i došao je u grad sa namerom da ubije Doka. On je, takođe, bio taj koji je prvi potegao nož. A ja sam bio taj koji je optužio Doka i nahuškao ljude na linč.

– U redu, pretpostavljao sam da se to tako dogodilo, ali zašto sada govoriš u Dokovu korist?

– On je mene pustio da odem kada je mogao da me ubije, sad je red na mene, da mu uzvratim i oslobodim ga optužbe – to su bile poslednje reči umirućeg razbojnika, pre nego što je nova bujica krvi krenula iz njegovih usta.

* * *

Holidej je stajao na mestu odakle je posmatrao ceo događaj i, iako nije mogao da čuje Linaresove reči, okrenuo se i vratio do Lulu Hagins koja ga je čekala vidno uznemirena.

– Šta se dogodilo?

– Linares je mrtav. Sačekajte šerifa, on će vas vratiti u grad, a ja moram da idem dalje. I to brzo.

– Ali čekajte, Dok, stanite...

Njen glas prekinuo je topot kopita i šerif koji je vikao iz daljine – Dok! Stanite, ne gonimo vas više! Slobodni ste!

Dok je, sakrivši svoje iznenađenje, mirno sačekao dolazak konjanika.

– Linares je mrtav. Na samrti je priznao šta se tačno dogodilo između vas i Mariona Morisona. Tako da ste oslobođeni optužbe za hladnokrvno ubistvo. Ako želite, vratite se u grad zajedno sa nama i Lulu i ostanite u njemu da živite. Više ste nego dobrodošli!

– Hvala vam, razmisliću o tome.

Lulu ga je radosno pogledala, nadajući se da će on ostati sa njom. To bi bilo ostvarenje njenih snova.

Svi zajedno su se, nakon toga, vratili u grad. Lulu i Dok su se zaputili u njenu sobu i proveli strastvenu noć zajedno.

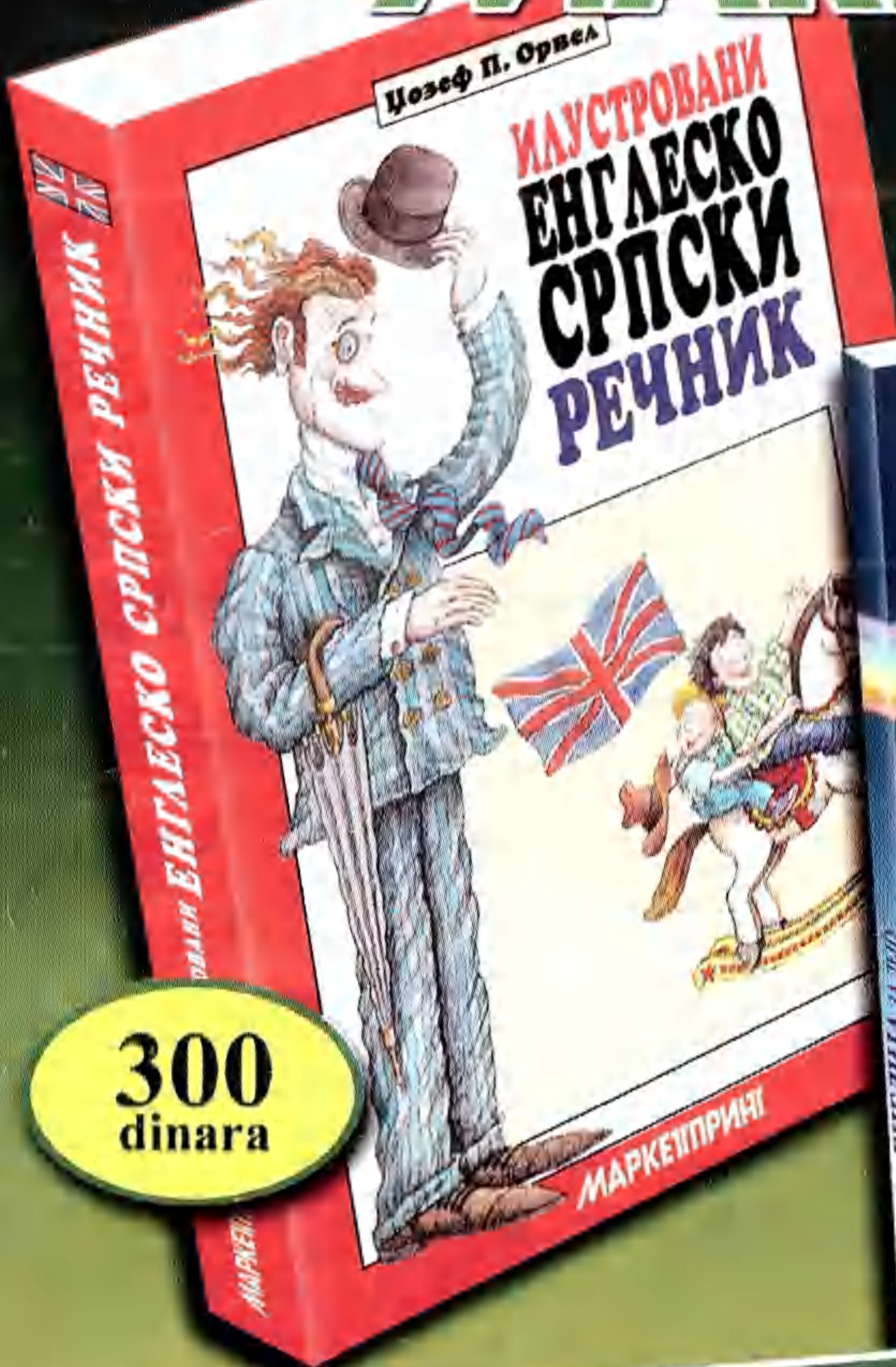
Lulu Hagins je bila pune nade za njihovu zajedničku budućnost, međutim zora je donela razočarenje.

* * *

Odmah po izlasku sunca Dok Holidej je odjahao oprostivši se prethodno od Lulu Hagins koja je još dugo gledala za njim. Iz njenog života tako je otišao čovek za koga je osećala da može izmeniti njen život. Sada je taj njen san bio završen i ona se sa šerifom i poterom vratila u San Antonio. Što se tiče šerifa i članova potere, povratak u grad protekao je u ćutanju. Njihova namera da Doka Holideja vrate u San Antonio nije se ostvarila. Kada bi kasnije u njihovom društvu neko pomenuo ime pustolova iz Džordžije, oni bi samo oborili glavu. Želeli su da njihova glupost što pre padne u zaborav.

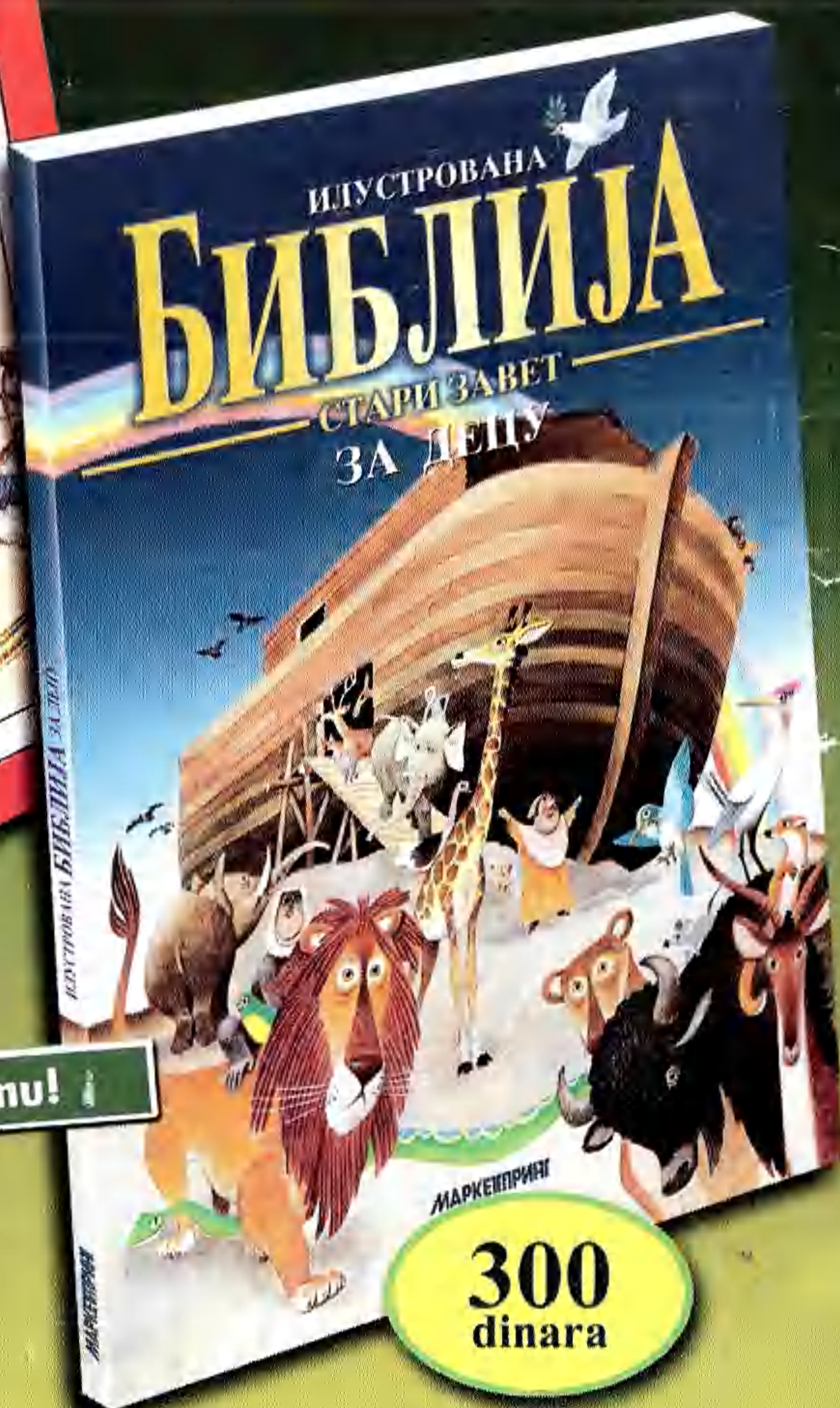
KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00437

